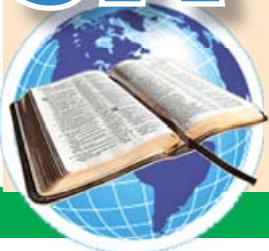

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№10 (121)
ЖОВТЕНЬ
2014 РОКУ**

СІМ ПОМИЛКОВИХ СУДЖЕНЬ ЩОДО ХРИСТІАНСТВА

1. Політика

Християнство — це не політичний курс, це слідування за Богом. На жаль, багато віруючих так захоплюються політичними іграми, що забувають про Бога. І в результаті вони «модифікують» свої переконання для підтримки якого-небудь політичного курсу. Але християнство не можна навіть порівнювати з якою-небудь політичною доктриною або державною владою.

2. Усі християни вірять в одне і те ж

Крім основних догм, християни навряд чи здатні не сперечатися щодо інших питань. Навіть у питаннях спільних дійств — таких, як хрещення, причастя, сповідь або стилі поклоніння, християни сперечаються не одне тисячоліття, розділившись на сотні конфесій, тисячі Церков і мільйони громад. І в кожній громаді — свої традиції та особливості.

Християнство виткане з різних культур, звичаїв, доктрин, богословських особливостей і ритуалів. Одноманітність і уніфікація серед християн — дуже рідкісна річ. Можна з упевненістю сказати, що християнство характеризується повсюдним розмаїттям.

3. У християнстві відсутня логіка, і взагалі, воно антинаукове

Існує стереотип, що християнство виступає проти науки, знань і навіть проти інтелектуального розвитку. Насправді ж багато християн люблять науку і відкриття, які наука приносить в життя людини. Християни прагнуть до знань, мислять критично, цікавляться інноваціями, новими ідеями і істинами, які відкриваються в ході дослідження цих ідей.

4. Християни завжди радісні і щасливі

Християнство може бути наповнене радістю, але й не меншою мірою — труднощами. Слідування за Христом вимагає жертвності. Любити ближнього — зовсім не легке завдання. Життя віруючого часто наповнене випробуваннями, болем, стражданнями, боротьбою і розчаруваннями. І все це неможливо долати без благодаті і прощення. Життя християнина не можна назвати легким, зручним і безтурботним. Але слідування за Христом варте того.

5. Усі ваші проблеми будуть вирішені

Християнство — це не чарівна пігулка від усіх хвороб, розбитих взаємин, утисків і несправедливості. Воно не для того, щоб насіх вирішити все те,

що у вашому житті колись пішло не так. На жаль, багато хто розцінює християнство як спосіб втекти від жорстокої дійсності. Але слова Христа не про те, як уникати проблем у житті, а як їх долати.

Слідуючи за Христом, ми приймаємо труднощі людського буття, співчуваючи і допомагаючи тим, хто хворий, слабкий, бідний, пригнічений, покинутий і забутий. Тому, ставши християнином, людина набуває більше проблем, ніж позбавляється від них. Але надія і обіцянки Христа зміцнюють нас на цьому шляху.

Коли учні вирішили слідувати за Христом, їх життя не стало комфортнішим і безпечнішим. Навпаки, багато хто з них випробував на собі переслідування і навіть віддав своє життя за віру в Христа. Чи готові ми нести всі тягари, пов'язані з вірою в Христа?

6. Це шлях до процвітання

Для деякого християнства — це спосіб отримувати «благословення», багатіти і досягати успіху. Ісус не до цього закликав Своїх послідовників. Слідування за Христом не гарантує фінансових, соціальних, інтелектуальних, фізичних або професійних привілеїв. Якщо ви шукаєте вигоди, багатства, слави, успіху — християнство не для вас.

7. Християни більш благочестиві, ніж інші люди

Насправді християни — такі ж грішники, як і решта людей. Якщо ви чекаєте, що в церкві безперервно пануватиме утопічна атмосфера чесності, щедрості, доброти, поваги і любові, вам варто приготуватися до великого розчарування.

Християнські громади далекі від ідеальних. Церкви, духовні лідери та пересічні члени громад — хто-небудь обов'язково вас розчарує. Слідування за Христом не робить вас кращим за інших або більш цінним. Деякі люди вважають, що, назвавши себе віруючими, вони вступили в касту осіб, «наближених до імператора», і це дає їм право дивитися на інших зверхньо і судити їх. Іронія в тому, що Ісус говорить: Його послідовникам потрібне особливе смирення — риса, не дуже популярна в сучасному світі.

А загалом християнство рясніє чудовими благословеннями. Будуть і щастя, і спокій, і підбадьорення. Головне — не обмежувати свою віру стереотипами і не спотворювати її справжнє призначення.

relevantmagazine.com.

ЧИ ГОВОРИТЬ ЩОСЬ БІБЛІЯ ПРО ВІЙНУ В УКРАЇНІ

Розрізняють три типи послань, які віруючі вважають пророцтвом від Господа.

- ✓ Я отримав щось, але я не розумію, що «це».
- ✓ Я отримав розуміння, чому «це» відбулося.
- ✓ Я отримав відкриття, що робити, щоб прийшло рішення.

Якщо ви щось отримали, але не знаєте, що це означає, то це не те, що нам допоможе. Як і знання, чому це відбулося. Це не вирішить існуючу проблему. Ісус у Своему посланні до семи церков не просто вказав на їхні проблеми, але й сказав, що робити і що вони через це отримають. У посланні Господа показано вихід і користь для церков.

Сьогодні люди шукають відповіді на питання, чому в Україні йде війна, і потім поширюють своє розуміння цього. Це добре, але тільки якщо людина точно впевнена, що це від Господа і це допоможе іншим у тяжкий час, а не «доб'є» їхню віру.

Сьогодні можна почути пророцтва, що це: суди Бога за євреїв; війна чаклунів; через гріх Церкви; через провини пасторів і т. ін. Але згадаймо слова Ісуса: «Ви ж про війни почуєте і про воєнні чутки — глядіть, не лякайтеся, бо «статись належить тому». Але це не кінець ще. Бо «повстане народ на народ і царство на царство», і голод, мор та землетруси настануть місцями» (Мт. 24:6-7).

Ісус, говорячи про майбутні війни, не сказав, що вони будуть відбуватися з причини гріха Церкви або ще чогось. Війни будуть скрізь, і це ознаки останнього часу. Це відбуватиметься в будь-якому разі і передуватиме початку режиму антихриста.

Тому дивно, що представники Тіла, перебуваючи в Тілі, звинувачують Тіло в тому, в чому воно не винне. Українська Церква не грішніша за Церкви в інших країнах. В Україні в духовному плані справи навіть набагато краще, ніж у багатьох країнах. Безліч єпископів, пасторів, лідерів різних служб по всьому світу — це вихідці з України. Україна зробила великий посів у світову історію Церкви.

Тому схоже на те, що темні сили повстали на

Україну, щоб зламати силу і світовий вплив її Церкви. Це не лише політична війна, це війна проти Церкви, тому багато громад на східній Україні піддалися гонінню, погрозам, деякі вже не збираються на спільні богослужіння. Є вбиті і замордовані за віру в Ісуса.

Україні сьогодні не потрібні слова страху, їй потрібно слово від Господа, яке вкаже напрямок і покаже вихід. Це ненормально, коли одна рука в Тілі, дивлячись на біль другої в тому ж Тілі, каже: «Я маю слово до тебе, твій біль унаслідок цього... Тепер ось страждай». Ні, написано: «І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять; і коли один член пошанований, то всі члени з ним тішаються. І ви — Тіло Христове, а зосібна — ви члени!» (1 Кор. 12:26-27).

Це добре, що багато з нас чують Бога і отримують пророцтва для інших. Однак потрібно розуміти, яку відповідальність ми несемо, коли робимо це.

Церква в Україні в результаті цієї війни теж отримала невеликі поранення, і їй потрібна правильна допомога. Церкві потрібні не просто «фейки» від імені Господа, Церква має стояти на Слові Господа і молитися у вірі. І завдання кожного християнина в Україні — підтримувати віру в Слово Господа. Бог приготував для України великі речі, і незабаром ми побачимо їх.

Д. Л.

Пастор Сергій КОСЯК: В ОЛЕНІВЦІ БОЙОВИКИ ВЛАШТУВАЛИ ОБЛАВУ НА ПРОТЕСТАНТІВ

Проросійськи налаштовані бойовики в селищі Оленівка Донецької області влаштували облогу на євангеліських християн. Про це на своїй сторінці в Facebook написав пастор з Донецька Сергій Косьяк.

«У Донецькому регіоні лютують «червоне православ'я». У селищі Оленівка бойовики за підтримки місцевих «активістів» влаштували облогу на євангеліських християн. «Патріоти «ДНР» здавали всіх — керівників, служителів, адреси проведення богослужінь та проживання віруючих», — розповідає пастор.

«Усе відбувалося в жанрі «Варфоломійської ночі»: бойовики вривалися в будинки, лякаючи жінок і дітей, забирали служителів, а потім просто грабували будинки і квартири. Слава Богу, нікого не вбили, але попередили, що все в них під контролем і в разі «американської агітації» просто розстріляють, і я розумію, що це не блеф», — підкреслює священнослужитель. «Як і не блеф — розстрільні списки, за якими «ДНРівці» на своїх блокпостах перевіряють людей, і тих, які потрапили в ці списки, вбивають», — додав він, пообіцявши написати окремо «про закатованих, вбитих, покалічених людей, які пройшли через катівні «бананової республіки».

mirvam.org.

ФАРИСЕЙСЬКА РОЗЧИНА, або ВІСІМ ВИДІВ ЛИЦЕМІРСТВА

«Того часу, як зібралися десятитисячні натовпи народу, — аж топтали вони один одного, — Він почав промовляти перш до учнів Своїх: «Стережіться розчини фарисейської, що є лицемірство! Бо немає нічого захованого, що не відкриється, ні таємного, що не виявиться» (Лк. 12:1-2).

Ісус попереджає учнів, щоб вони остерегалися фарисейської розчини — лицемірства. Адже ця розчина може заквасити все тісто: «Величання ваше не добре. Хіба ви не знаєте, що мала розчина все тісто заквашує?» (1 Кор. 5:6). Важливо завжди пильнувати своє серце, щоб там не було і найменшої часточки лицемірства, здатної з часом прорости і відвести від Бога.

«Тоді промовив Ісус до народу й до учнів Своїх і сказав: «На сидінні Мойсеевим усілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, — робіть і виконуйте; та за вчинками їхніми не робіть, бо говорять вони — та не роблять того! Вони ж в'яжуть тяжкі тягари і кладуть їх на людські рамена, самі ж навіть пальцем своїм не хочуть їх порушити... Усі ж учинки свої роблять, щоб їх бачили люди, і богомілья свої розширюють, і здовжують китиці. І люблять вони передніші місця на бенкетах, і передніші лавки в синагогах, і привіти на ринках, і щоб звали їх люди: Учителю! А ви вчителями не звіться — бо один вам Учитель, а ви всі брати. І не називайте нікого отцем на землі — бо один вам Отець, що на небі. І не звіться наставниками — бо один всім вам Наставник — Христос. Хто між вами найбільший, хай слугою вам буде! Хто бо підноситься, буде понижений, хто ж понижується, той піднесеться» (Мт. 23:1-12).

ст. 2

ОДВІЧНЕ ПИТАННЯ ГАМЛЕТА

«Не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, щоб світив тим, що в оселі. Тож хай засяє ваше світло для людей, щоб побачили ваші добрі діла й прославили Батька вашого, Який на небі» (Мт. 5:15-16).

Як відомо, Церква відокремлена від держави. Але кожен християнин живе в суспільстві й бути відокремленим від нього не може. Ми живемо, працюємо поряд з іншими людьми, спілкуємося, виховуємо дітей. Відповідно, кожен на своєму місці щось повинен робити для розвитку загального добра, тому що християнство покликане перетворю-

вати світ, робити його кращим, гуманнішим, нести йому слово правди.

Але чи кожен християнин відчуває свою відповідальність перед Богом за тих, які живуть поряд із ним? А чи «відокремлення від світу» він розуміє як «відокремлення від людей»?

ст. 2

Ісус нагадує, щоб наші слова не розходилися з ділами, застерігає від «показухи», коли ми очікуємо похвали своїх вчинків. Він суворо викриває фарисейську розчину і лицемірство і попереджає, що таким накличемо на себе Божий гнів.

Можна інших не впускати в Царство Небесне і самим туди не входити

«Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що перед людьми зачинаєте Царство Небесне, — бо й самі ви не входите, ані тих, хто хоче ввійти, увійти не пускаєте!» (Мт. 23:13).

Ісус про Себе сказав: «Поправді, поправді кажу вам, що Я — двері віцям. Усі, скільки їх перше Мене приходило,

збавлені денного по корму, а хто-небудь із вас до них скаже: «Ідіть з миром, грійтеся та їжте», та не дасть їм потрібного тілу, — що ж то може?».

Можна відвертати людей від Бога, ведучи їх за собою

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що обходите море та землю, щоб придбати нововірця одного; а коли те стається, то робите його сином геєни, вдвоє гіршим за вас!» (Мт. 23:15).

Фарисеї наворачтали поган у свою віру, але при цьому фокусували наворачнених не на Бозі, а на своїх правилах і приписах. Ми також можемо фокусувати людей на

ло, що коли вони клялися храмом чи жертівником, що клятву було легко порушити, адже зазвичай при цьому не згадувалося Ім'я Бога. А коли клялися золотом храму і даром, який був на ньому, ця клятва була непорушна, адже при цьому закликалося Ім'я Бога у свідки. Таким чином, хитрі фарисеї легко могли вивернутися і спритно знаходили вигоду в будь-якій ситуації.

Ісус вчив Своїх учнів: «Ще ви чули, що було стародавнім наказане «Не клянись неправдиво», але «виконуй клятви свої перед Господом». А Я вам кажу не кля-

а на найголовніші заповіді Христа в нас просто не залишиться часу.

Можна робити благочестивий вигляд, а всередині залишатися грішниками

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здирства й кривди! Фарисею сліпий, очисти перше середину кухля, щоб чистий він був і назовні!» (Мт. 23:25-26).

Фарисеї часто турбувалися про зо-

красти, вбивати й перелюб чинити, і присягати фальшиво, й кадити Ваалові, і ходити за іншими богами, яких ви не знаєте, — а потім ви прийдете й станете перед обличчям Моїм у цім домі, що зветься Ім'ям Моїм і скажете: «Урятовані ми», щоб чинити гидоти всі ці?» (Єр. 7:8-10).

Ісус хоче, щоб наша зовнішність відповідала нашому внутрішньому світу. Він більше цінує таємні діла, про які ніхто не знає, і все те, що ми чинимо від чистого серця.

Написано: «Тому не судить передчасно нічого, аж поки не прийде Господь, що й

ФАРИСЕЙСЬКА РОЗЧИНА, або

— то злодії й розбійники, але віви не слухали їх. Я — двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться, і той ввійде та вийде, і пасовисько знайде» (Ів. 10:7-9). Він хотів, щоб через Нього, ці відчинені двері, люди приходили до Бога, спасалися і знаходили духовну їжу. Ісус також хоче, щоб ми, як Його учні, були відчиненими дверима для інших людей. Він послав Своїх учнів проповідувати всім народам (Мт. 28:18-20), бути світлом і сіллю для людей, які їх оточують (Мт. 5:13-16).

І ще дуже серйозні слова: «Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися в роді цім перелюбним та грішним, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця з Ангелами святими» (Мр. 8:38). Якщо я соромлюся розказувати про Ісуса, то й Христос буде мене соромитися перед Отцем.

Можна багато молитися, але мало робити

«Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що вдовині хати поїдаєте, і на показ молитесь довго, — через те осуд тяжкий ви приймете!» (Мт. 23:14).

Деякі думають, що істинне благочестя — це коли ми багато молимося і читаємо Біблію. Але в Євангелії написано: «Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами та вдовцями в утиках їхніх, себе берегти чистим від світу» (Як. 1:27). Тобто дуже важливо знати про потреби нужденних і допомагати їм.

Я можу сказати тим, хто просить допомоги, що за них помолюся. Але цього іноді замало, щоб вирішити проблему. «Коли ж брат чи сестра будуть нагі і по-

різних приписах і правилах нашої церкви. Можемо змушувати їх робити все, до чого ми вже давно звикли, і показувати правильні діла, а не любов і віру в Бога.

Але ми приводимо людей не в якусь організацію і не до себе, а до Бога і первосвященника Христа. «Отож, мавши великого Первосвященника, що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого, тримаймося ісповідання нашого! Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євр. 4:14-16). Важливо вчити людей слухати Самого Христа і Його Слово.

Можна сліпо вести народ за людською традицією, а не за Словом Божим

«Горе вам, проводирі ви сліпі, що говорите: «Коли хто покланється храмом, то нічого; а хто покланється золотом храму, то той винуватий». Нерозумні й сліпі, — що бо більше: чи золото, чи той храм, що освячує золото? І: «Коли хто покланється жертівником, — то нічого, а хто покланється жертвою, що на нім, то він винуватий». Нерозумні й сліпі, — що бо більше: чи жертва, чи той жертівник, що освячує жертву? Отож хто клянеться жертівником — клянеться ним та всім, що на ньому. І хто храмом клянеться — клянеться ним та Тим, Хто живе в нім. І хто небом клянеться — клянеться Божим престолом і Тим, Хто на ньому сидить» (Мт. 23:16-22).

У фарисеїв з часом появилось прави-

тися зовсім: ані небом, бо воно престол Божий; ні землею, бо підніжок для ніг Його; ані Єрусалимом, бо він місто Царя Великого; не клянись головою своєю, — бо навіть однієї волосинки ти не можеш учинити білою чи чорною. Ваше ж слово хай буде: «так-так», «ні-ні». А що більше над це, то те від лукавого» (Мт. 5:33-37).

Ісус вчив, що не можна ухилитися від виконання своїх обіцянок. Бог все бачить, Він «Свідок вірний і правдивий» (Об. 3:14) всього мого життя.

Можна захоплюватися деталями і забути про найголовніше

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити і того не кидати. Проводирі ви сліпі, що відціджуєте комара, а верблюда ковтаєте!» (Мт. 23:23-24).

Цікаво, що м'ята, ганус й кмин були садовими рослинами, а не сільськогосподарською продукцією, з якої треба було приносити десятину (З М. 27:30). Але фарисеї так багато часу приділяли підрахункам десятини, що навіть ганус порухували до зернини, і в них вже просто не залишалося часу для справедливого суду, для милосердя і діл віри.

Деякі фарисеї проціджували через марлю всі свої напої по кілька разів, лише б туди не потрапив комар, найменший з усіх нечистих тварин (З М. 11:23). Цікаво, що верблюд — найбільший з нечистих тварин (З М. 11:4).

Ми також можемо зосередитися на виконанні якихось маленьких деталей,

внешній вигляд, про одяг, а не про свої думки й почуття.

«... Бо як у душі своїй він обраховує, такий є. Він каже тобі: «Їж та пий!», але серце його не з тобою» (Прип. 23:7). Людина може нібито й радіти вам, а в серці таїти образу, а потім ще й розповідати про вас іншим. У Біблії написано, що коли ми бачимо щось недобре в інших, ми повинні піти і говорити з ними особисто.

«Рада в серці людини — глибока вода, і розумна людина її повичерпує» (Прип. 20:5). Я повинен вичерпувати своє серце перед Богом: «Коли я мовчав, спорохнявіли кості мої в цілоденному зойку моему, бо рука Твоя вдень та вночі надо мною тяжить, і волога моя обернулася на літню посуху. Я відкрив Тобі гріх свій і не сховав був провини своєї. Я сказав був: «Признаюся в проступках своїх перед Господом!» і провину мого гріха Ти пристив» (Пс. 32:3-5).

Важливо також бути відкритим перед братами і сестрами: «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і молитесь один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:16).

Можна ховати свої гріхи під вдаваною духовністю

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти! Так і ви — назовні здається людям за праведних, а всередині повні лицемірства та беззаконня!» (Мт. 23:27-28).

Фарисеї турбувалися про те, як вони виглядають перед іншими. Вони любили молитися напоказ, постити, давати милостиню і чинити добрі діла так, щоб всі про це знали (Мт. 6:1-5).

«Ось собі ви надієтеся на слова неправдиві, які не допоможуть: Чи ви будете

висвітлити таємниці темряви та виявити задуми сердець, і тоді кожному буде похвала від Бога» (1 Кор. 4:5).

Можна звинувачувати інших, думаючи, що ми вчинили б по-іншому

«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що пророкам надгробники ставите і праведникам прикрашаєте пам'ятники та говорите: «Якби ми жили за днів наших батьків, то ми не були б співниками їхніх в крові пророків». Тим самим на себе свідкуєте, що сини ви убивців пророків. Доповніть і ви міру провини ваших батьків! О змій, о роде гадючий — як ви втечете від засуди до геєни? І ось тому посилаю до вас Я пророків, і мудрих, і книжників; частину їх ви повбиваєте та розпнете, а частину їх ви бичуватимете в синагогах своїх, і будете гнати з міста до міста. Щоб спала на вас уся праведна кров, що пролита була на землі, від крові Авеля праведного, аж до крові Захарія, Варахіного сина, що ви замордували його між храмом і жертівником! Поправді кажу вам: Оце все спаде на рід цей!» (Мт. 23:29-36).

Фарисеї говорили, що якби вони жили в ті стародавні часи, то чинили би праведно і не були би причетні до пролиття крові Божих пророків. Але цікаво, що в їх серцях вже дозрів план, як зрадити і вбити найголовнішого Пророка — Христа.

Ми можемо осуджувати біблійних героїв за несправедливі вчинки, але як би ми самі поведилися в подібних ситуаціях? У наших серцях можуть затаїтися гіркі корені образи. У нас можуть виникати несправедливі думки і бажання. Тому Ісус вчив: «І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші» (Мр. 11:25).

Олексій Смирнов.

ОДВІЧНЕ ПИТАННЯ ГАМЛЕТА

На жаль, часто це так. Нещодавно в проповіді одного служителя я почула фразу, яка, скажу відверто, здивувала і навіть обурила: «Єгипетські інтереси нас не повинні цікавити». Слова правильні й не підлягають сумніву, але сказані вони були в той момент, коли вся Україна вдень і вночі молилась за мирне розв'язання конфлікту між владою і народом, а багато з наших християн пасивно чекали, що ж буде далі, і обговорювали, підтримувати народ чи владу, бо ж «влада від Бога».

Зрозуміло, що кожному Господь дав розум і право на власну думку, кожен оцінює ситуацію згідно зі справедливим Божим Словом чи згідно зі своїми інтересами. Кожному Він дав на землі певне місце для життя, визначив певну працю, певне служіння Собі та ближнім. Для нас, християн, Бог визначив особливу місію: бути сіллю, яка б оберігала середовище, в якому ми живемо, від розкладу (морального і духовного), бути світлом, яке б освітлювало темряву й вказувало правильний шлях людям. Але кожен визначає для себе сам: «Бути чи не бути?», як висловився герой шекспірівської драми Гамлет. Світлити так, «щоб було видно всім в домі», чи світлити самому собі десь там, «під ліжком».

Кожен сам вибирає свій шлях: прожити в теплі, у затишку, у своїй нірці чи злетіти буревісником в небо.

Але коли подивимося на героїв віри, мабуть, не знайдемо серед них таких, кому вдалося б тихенько просидіти в затишку й прожити життя задля свого задоволення.

Згадаймо мужнього Гедеона, який визволяв свій народ від завойовників; братів Маккавеїв, які не хотіли коритися чужим законам, а відстоювали закони свого Бога; мужню жінку Естер, яка заступилась за

свій народ; згадаймо пророків, які говорили правду нечестивим царям; Івана Хрестителя, який сміливо заявив, звертаючись до юдейської аристократії: «Роде змійний, хто вас напоумив утікати від гніву майбутнього. Отож, учиніть гідний плід покаяння» (Мт. 3:7-8).

Господь запалив наші світильники, щоб вони світили всім. Бог кожного поставив на своєму місці, на якому ми повинні зробити все можливе й неможливе, щоб прославилось Його Ім'я. Але чи хочемо ми виконати Божє доручення — бути світлом?

Пригадує, як одна молода вчителька прийшла до нас у церкву, покаялася, а через деякий час сказала, що написала заяву на звільнення, тому що їй дали класне керівництво, яке, на її думку, було несумісне зі служінням Богові. Мені довелося довго переконувати її, що це і є її служіння на тому місці, яке визначив їй Бог, тому що там вона зможе нести світло не лише дітям, а й батькам, своїм колегам. Вона, все-таки, забрала свою заяву і потім успішно працювала. Ми часто якісь свої правила ставимо вище Божої волі і відмовляємося виконувати Його доручення.

Чомусь серед багатьох християн побутує думка, що є християнські і нехристиянські професії. Вважаю, що кожна професія стане нехристиянською, якщо ми будемо працювати не за Божими законами. Бог хоче, щоб Його світильники були на кожному місці. Але чи завжди ми займаємо правильну позицію, чи іноді люди навіть не знають, що ми християни, ми «світимо» так, що наше світло неможливо відрізнити від темряви. Або ж пасивно ховаємо його «під посудину», тому що так легше жити. Живемо для себе, користуємось благами так званого «Єгипту» — і ніякої віддачі. Навіть не задумуємося, а чим би ми могли послужити тим,

хто там, адже вони живуть поряд з нами, в одному селі, місті, країні. І коли там вбивають людей, ми закриваємо очі, ніби нічого не відбувається, тому що нас «не цікавлять їхні інтереси».

«Якщо б'ють мій народ, я відчуваю біль, це означає, що б'ють і мене», — заявив глава Греко-Католицької Церкви Святослав Шевчук. «Найстрашніше — це те, коли служитель байдужий до того, що відбувається в суспільстві. Бути байдужим — аморально», — це слова єпископа незалежних євангельських церков Анатолія Калужного.

Принадно згадаю слова героя роману Е. Хемінгуея «По кому подзвін», який вболівав за долю свого народу і, чуючи подзвін про загиблих співвітчизниках, вважав, що він звучить по його душі.

Відчувати біль за свій народ, за своїх ближніх — це позиція справжнього християнина. Ісусу також боліли рани Своїх ближніх: і духовні, і тілесні. Притча про доброго самарянина показує, що по-справжньому служити Богові, а хто — лицемірно.

Я не закликаю йти воювати, але ми, як християни, повинні сказати своє «ні» кровопролиттю, вказати правильний шлях до розв'язання проблем, виступити миротворцями в цьому процесі. Але дехто чомусь займає пасивну позицію, тоді як так званий «Єгипет» відстоює і наше право на свободу.

Ще одне застереження прозвучало в проповіді брата, звернене до молоді: «Не йдіть в Єгипет, бо там загинете!». Повністю згодна з тим, що ми не повинні брати участі в усьому, що суперечить Божим принципам. Але ж ми часто, нехтуючи ними, ідемо і беремо те, що нам корисне, намагаємось не відстати від «Єгипту» у своєму побуті і навіть де в чому випереджуємо його. Але Господь не посилає нас туди, щоб ми стали рабами «Єгипту». Він хоче, щоб ми показали йому світло, показали справжні цінності, вищі за ті, за якими так женеться світ, і не бігли й собі наздогін за ним.

Нам Бог дав все необхідне для життя і побожності.

А найголовніше — вилив Свою любов Духом Святим у наші серця. О, якби ми змогли показати світові цю любов! Якби ми робили добро всім своїм ближнім, які живуть поряд з нами не лише з почуття обов'язку (бо так каже Слово Боже), а щиро, від душі, з любові до людини, хто б вона не була. Якби ми співчували так, як Христос, якби в кожному ми бачили Христа — темрява би розступалася і сходило б сонце у серцях людей. Та ми часто не вміємо навіть розмовляти з тими, хто живе поряд. Одразу виставляємо їх грішниками, ставимо стіну між собою і ними, а потім хочемо щось говорити про Бога, не відчувши їхньої душі, їхніх проблем.

Полюбимо їх, загляньмо в їхні серця, поспівчуймо, врешті-решт, зробимо для них щось приємне, здивуємо їх своєю «безумністю ради Христа» — і вони самі захочуть прийти до Нього, не треба буде їй довго переконувати.

Але якщо ми живемо лише для себе, відмежувалися від людей, які живуть поряд, високими огорожами, нас нічого не цікавить, ми нічого і нікого не бачимо, а своє світло заховали під посудину, то хто принесе його грішному «Єгипту», який у темряві?

Ісус перед Своїм вознесінням сказав до учнів: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте!». Апостол Павло, незважаючи на небезпеку для життя, пішов до так званого «Єгипту», тому що він «за Ім'я Господа Ісуса» був «готовий не тільки загинати, а й померти» там!

А що було б, якби апостоли злякалися і не пішли по всьому світу, якби перші християни сиділи у своїх катакомбах? Де були б ми сьогодні? Слава Богу, вони йшли, незважаючи на переслідування, на тортури і смерть, і несли світло для світу, яке осяяло і нас. І не для того, щоб запалити наші світильники й заховати їх під посудину, а щоб поставити їх на висоті, щоб вони світили всім у нашому спільному домі. Отож хай кожен вирішує для себе: бути чи не бути?

Лідія Вудвуд.
«Благовісник», 1/2014.

ЦЕРКВА В УМОВАХ ВІЙНИ

Християнські відповіді на актуальні питання

Не лише Майдан, а й події під час анексії Криму та АТО змусили Церкви по-іншому подивитися на більшість питань богослов'я. Нерідко лунають фрази, що події за останній рік призвели до кризи серед Церков, підштовхнувши їх до нового рівня розвитку. Про позицію Церкви під час війни, про місію капеланів, віру та зброю говорили провідні протестантські пастори та служителі інших конфесій під час круглого столу «Церква в умовах війни: богослов'я, позиція, місія», що відбулась в Ірпіні 20 вересня.

«Ми віримо, що Бог дарує нам мир, але сьогодні в нашій країні війна і ллється кров. Настав час для Церков заново оформити своє ставлення до питань війни та миру. Треба підтримати тих, хто вже щось робить, і пробудити тих, хто стоїть осторонь», — так розпочав зустріч доктор філософських наук, віце-президент фонду «Духовне відродження» Михайло Черенков.

За його словами, найстрашніший гріх за таких умов — це байдужість. Окрім того, важливо пам'ятати три пункти, що стосуються діяльності Церкви в такі часи: євангельське богослов'я не виправдовує бездіяльність; позиція Церкви співчутлива та діяльна; і поле війни — це поле для прощення.

Серед учасників круглого столу були й ті, хто й досі залишається на Сході, продовжуючи своє служіння. Зокрема, на зустріч зміг приїхати відомий пастор Петро Дудник, керівник та відроджувач дитбудинку «Вітрила надії» у Слов'янську. Під час бойових дій Петро, ризикуючи своїм життям, щодня вивозив людей в безпечну зону, переховував та надавав їм допомогу.

«Я певен, що випущені всі біси сепаратизму, які тільки можуть бути. Їм байдужі прапори, головна їхня мета — це розділення, коли біле називається чорним», — поділився думками пастор зі Слов'янська.

Він також підкреслив, що тільки здорова Церква реагує на потреби людей, і це її головне завдання. Якщо Церква і раніше служила людям, то вона знайме, що робити в часи скрути. Важливо, щоб служитель залишався, мов відчинені двері храму, — відкритим до голосу Бога, щоб вчасно реагувати на потреби часу. «Раніше в нас була інша Церква, в якій головним посланням було постійно трудитися. Тому, коли почали гинути люди, ця теологія різко похитнулася».

Він із власного досвіду знає, як вирішувати складні проблеми, які заздалегідь важко навіть уявити. Наприклад, евакуювати людей за умов бойових дій та

реагувати на спроби захоплення храму.

«Перша спроба захоплення відбулася після того, як ми почали роздавати хліб місцевим жителям, коли в місті його не стало. Пам'ятаю: залітають озброєні люди, кладуть нас обличчям на підлогу, а в нас там діти, осіб 40. І це озброєні люди, якщо толерантно сказати, з георгіївськими стрічками. А звинувачення було таким: «Ви сушите хліб, щоб годувати Правий сектор». Обшукали все, навіть смітєві кошики, намагаючись звинуватити нас у розповсюдженні дитячої порнографії».

Пастор також підкреслив, що важлива робота «тіла Церкви», тобто готовність вийти за межі храмового служіння, коли це стає небезпечним. Так під час окупації міста ситуацію врятували домашні групи, які збирали вірян по домівках заради молитви.

Петро Дудник переконаний, що повернення української армії в Слов'янськ — це диво, оскільки все відбулося, фактично, без протистояння, без стрілянини.

«Наш сьогоднішній виклик — це відновлення міста та розгріб любові. Треба працювати за простою ідеєю — ідеєю любові, коли ми віддаємо «від себе іншому», а не «від тебе — мені». Суть війни — це різке зростання егоїзму. Ми ж натомість маємо розгрібати любов та робити все, щоб допомогти іншому», — підсумував служитель.

Одна з гостей зустрічі — дружина протестантського капелана Ольга Потірайло. Вона розповіла про свій досвід відправлення чоловіка на війну та підтримки жінок, які залишаються самі: «Ми думали, що часто

молимося про Україну. Але коли прийшла біда, ми почали молитися по-новому. Війна тепер ведеться в сім'ях, у серцях. Церква має давати відповідь на питання щодо війни, але питання щодо особистої участі кожен має вирішувати самостійно».

При цьому в країні, за її словами, склалася дуже цікава ситуація, яка відобразилася і на місцевих церквах. Частина включена максимально протягом всього періоду, а частина залишається осторонь, проповідуючи зовсім інші речі: «Коли події в Донецьку ще тільки починалися, наш партнер мав передати нам документи. Раптом він подзвонив і сказав, що просто не може потрапити до нас, тому що попав під обстріл, йому розбили вітрове скло. І додав: «Ти не повіриш: тут стріляють, а на сусідній вулиці люди в тренажерному залі займаються». Мені здається, що Україна, як і церкви, перебуває приблизно в такому стані — дехто досі займається в тренажерному залі».

Пастори мають усвідомити мету своєї проповіді. Важливо не переконувати людину, якщо вона прийняла певне рішення — їхати в АТО добровольцем чи відмовитися від призову. Служитель має показати людям цілісну картину, щоб кожен міг сам усвідомити реальність. Так сталося і з самою Ольгою, коли вона відпустила чоловіка служити в найгарячіші точки, підтримуючи в тилу жінок, які залишилися наодинці зі своїми страхами.

Пастор з Рівненщини Олег Блощук переконаний, що Церква опинилася у величезній кризі. «Бог кидав виклик Церкві, коли вже недостатньо сказати людям, що Він їх любить; коли Церква спускається до рівня світу, то сама стає світом; але коли вона не може відповісти на актуальні питання, тоді вона може стати простим клубом за інтересами».

О. Блощук підкреслив, що проблеми такого роду постають через норми церковного паціфізму, який походить ще від радянського синдрому. Внаслідок цього Церкви усуваються від активної позиції, перебуваючи в інформаційному вакуумі та зводячи минуле у ранг догми. Єдиними відповідями минулого часу щодо війни були прості три пункти: не пити та не курити; не матюкатися; не служити в армії.

«Але сьогодні християн не переслідують, навпаки, дають дозвіл вести просвітницьку роботу та організовувати молитовні Майдани. І це призвело до зламу цінностей, коли постала криза між старими та новими Церквами. Соромно, що протестанти місяць виробляли власну позицію під час Майдану, коли монахи з Михайлівського монастиря вже відкрили польовий шпиталь», — додав він.

Олег Блощук ще раз підкреслив, що після всіх подій Церкви мають ухвалити відповіді на актуальні питання вірян. Наразі «теологія тотального паціфізму» вже не дає потрібної відповіді, тому, за його словами, треба змінити діючу теологію, інакше Церкви просто не зможуть рухатися вперед.

Візна — це тотальна виразка, а вироблення відповіді відбувається в боротьбі та стражданнях, тому вони не можуть бути простими, певен ректор Української євангельської семінарії богослов'я Іван Русін. Війна існує ще й через те, що місії Церков не було: «Християнам було важко відірватися від комфортних сидінь, коли всі

розмови закінчувалися прокламацією Євангелія. Але драма держави — це драма Церкви. Треба показати солідарність з нацією, не залишатися на периферії. Якщо Церква не визначить позицію — вона буде просто не потрібна».

Ректор зазначив, що сучасні умови створили унікальну ситуацію, коли у служителів з'явилася можливість торкнутися «серця нації» — стати Церквою з народом. Церква як інститут не може вдаватися до примусу, разом з цим завойовуючи право бути почутими. «Головне питання — що робити нам як християнам? Зараз двоє моїх студентів перебувають в госпітальях, вони поранені після бойових дій в зоні АТО, куди вирушили добровольцями. І я ними пишаюся. Хоча раніше точно не підтримав би таке рішення. Ми повинні бути поруч з людьми, коли склялися такі умови», — підсумував він.

Капелан Владислав Потірайло прийняв для себе сміливе рішення записатися добровольцем в армію. І поки повістка не прийшла, він поїхав в зону бойових дій як служитель.

«Люди на фронті потребують спасіння і готові прийняти Євангеліє. Атеїстів там майже немає. Їхні серця стали озлобленими. Ми говоримо, що ними не мусить рухати ненависть до ворога, а стимулом має бути любов до Батьківщини. Але не всі готові прийняти ці слова», — поділився пастор.

В. Потірайло підкреслив, що нервова та психологічна напруга там надзвичайно висока. Дехто втрачає розум, хтось категорично озлоблюється і не хоче чути про Бога. Проте для служителя однозначне одне — треба їхати до військових, бути з ними, бо вони дуже потребують цього. «Війна — дуже страшна річ. І ми, як люди віруючі, які знають Христа, маємо Його туди принести», — переконаний капелан.

Ще одним «неформальним» капеланом однієї з бригад регулярної армії служить о. Сергій Дмитрієв, який нині очолює соціальне служіння УПЦ Київського патріархату. Він почав свій виступ з того, що висловив захоплення від активності протестантів на Майдані: «Ви почали діяти від самого початку, просто були не так помітні, бо не носите ряс. Нам пощастило, що Михайлівський собор опинився поруч, інакше би хтось інший зміг допомогти людям».

За його словами, питання про допомогу пораненому, якщо це російський солдат, навіть не постає. Священник розповів, що неодноразово приходив в госпіталь, де в сусідніх палатах лежали наші військові та білці, що представляли інтереси «ДНР» чи «ЛНР». І він приходив поговорити з ними, заспокоїти, тому що вони перебували в постійному страху, що з ними щось зроблять.

При цьому він підкреслив, що лікар на війні і капелан — це різні люди. Служителю важливо пам'ятати прості правила: просто бути поруч з військовими, не заважати їм виконувати свій обов'язок; бути гнучким та служити для всіх.

Отець Сергій згадав про випадки спільних служінь на блокпостах разом з протестантами та греко-католиками. Це якраз та ситуація, коли не треба служителів ділити на «своїх» та «чужих», — підкреслив він.

PICU.

СМИРЕННЯ — КРОК ДО ГОРДОСТІ?

Що спільного між смиренням і гордістю? Це ж антиподи, скажете ви. Щоб подолати гординю, людині необхідно впокоритися. Як відомо, саме відсутність смирення призводить до гордині.

Хтось заперечить, що смирення — це одна з найголовніших християнських чеснот. Але духовна реальність настільки складна, а людина — настільки неоднозначна, що практично кожную чесноту можна перетворити на гріх.

Смирення — це трудомісткий процес завдовжки з життя. У кожного є слабкі місця, куди диявол намагається боляче бити. Гординя може бути затаєною, захованою в надрах душі, коли ні ти, ні хто-небудь інший навіть не підозрюють, що вона існує. Вона може бути сильно завуальованою, так, що навіть смирення стає предметом для гордості. Інколи людина починає просто впиватися своїм смиренням, і виходить, як у притчі Христа: я такий смиренний, не те що цей митник.

А іноді захоплення смиренням призводить до показної скромності. Демонстративна навмисна скромність — це явний вияв гордині. Акцентуючи увагу на власній незначущості, людина намагається привернути увагу на себе. Інколи вона мало не просить, щоб її намагалися переконати у зворотному.

У припиненні свого «я» надто багато, власне, того «я». Бог підняв тебе, поставив на ноги, а ти все ще плазуєш на животі. Знову таки, наше «я» пробирається в центр життя. Не Бог, Який милує і прощає, у центрі життя, а «я» — такий негідний,

неповноцінний і грішний. У чому ж тоді благодать і сила Божа?

І таку поведінку часто називають смиренням перед Богом. Хтось пригадує як аргумент слова апостола Павла про те, що перший грішник — це він. Але цими словами Павло просто хотів підкреслити важливість власного спасіння. В якомусь сенсі кожен з нас перед Христом — перший грішник. Якщо читати все Послання, то ми побачимо, що в риторичі Павла нема самоприниження, скоріше, навпаки.

Дуже часто, досягаючи певного успіху в служінні, ми говоримо: це не я, це все Бог. Нібито й правильно, але часто ці слова не зовсім щирі. І в глибині душі людина, скромно опускаючи очі і вказуючи на небо, все-таки, радіє похвалі. Тож навіщо обманювати себе, інших і, головне, Бога?

Іноді людина намагається за допомогою заборон і різних самообмежень впокоритися перед Богом. Вона мовби говорить: подивися, Боже, яка я смиренна перед Тобою. Бачиш, я від всього відмовилася! Деякі сподвижники жорстокої аскези навіть вмирили від виснаження. Чи це виконання волі Божої?

У православ'ї є поняття «принадності» — такого собі стану оманливої духовної самосвідомості, іншими словами — самовітхи. Знала історія моменти, коли відмова від всіх благ (здавалося, що може бути смиреннішим перед Богом) ставала предметом для піднесення над іншими. Деякі християни просто чванилися своєю бідністю.

А іноді смирення призводить до тотальної байдужості, коли людина починає замикатися в собі, кажучи: я нікого не чіпаю, то й ви мене не чіпайте, є тільки Бог і я.

Уникання людей — це не смирення, це також гординя. Не можна у своєму смиренні думати лише про себе. Смирення перед Богом обов'язково повинно супроводжу-

ватися смиренням перед людьми. Для того й заснував Христос Церкву, щоб люди не ставали духовними самітниками й егоїстами. Спасіння — це загальноцерковний процес. Наречена Христа — Церква, а не окрема людина.

Ось що говорив про смирення відомий християнський автор Клайв Льюїс: «Не думайте, що справжнє смирення — це скрадливості і елейності, навмисне підкреслювання власної незначущості. Зустрівши справді смиренного чоловіка, ви, швидше за все, подумаете, що він веселий, розумний хлопець, який виявляє непідробний інтерес до всього, що ви говорите йому. А якщо він не сподобається вам, то, напевне, тому, що ви відчуєте укол заздрості щодо людини, яка здатна так легко й радісно сприймати життя... Якщо хтось бажає стати смиренным, я можу підказати йому перший крок: усвідомте свою гордість. Цей крок буде і найважливішим. Нічого іншого не можна застосовувати, поки ви не зробите цей крок. Якщо ви думаєте, що не страждаєте на гординю, отже, це перша ознака, що ви справді на неї страждаєте» («Просто християнство»).

Тому справжнє смирення проявляється в добродушності й простоті, а не в складних релігійних практиках. Про легку дорогу тут мова не йде, у тому то й річ, що бути простим — непросто. Так, іноді люди «заважають» йти за Христом. Але неможливо йти за Христом без людей.

Бо йти наодинці — означає бути найгордішим, адже як можна не ділитися благодаттю з іншими? Як можна любити Бога, не полюбивши ближнього? Як можна схилитися перед Богом в покаянні із замученим серцем, не простивши брату чи не попросивши в нього прощення?

Від смирення до гордині — один крок...

ПРАВДА ПРО СЕБЕ

Знати правду про себе — це, напевне, найстрашніше. Адже вона зазвичай не надто приваблива. Однак ми схильні протягом всього життя робити хорошу міну при поганій грі. Це захисна реакція, так вже людина влаштована. Ми хворобливо реагуємо на критику збоку, але ж і не так часто самі критично дивимося на себе. Нерозумний не признається собі, що він нерозумний, фанатик ніколи не визнає себе фанатиком, заздрісник — заздрісником, а лицемір — лицеміром.

Дивовижно, як, усе-таки, люди вміють не помічати свої власні недоліки. Більше того, сьогодні недоліки видаються навіть за добродичність. Я не мстивий — я просто принциповий; я не ображаюся — просто в мене розвинуте почуття власної гідності. Це не брехня — це дипломатія; це не агресивний фанатизм — це здоровий консерватизм; це не байдужість — це тактовність; це не пристосування до віку цього — це толерантність; це не лицемірство — це позитивне мислення; це не боягузтво — це обережність; це не наклеп — це викриття; це не чутки — це констатація фактів.

Хтось може заперечити: а навіщо це хворобливе копання в собі? Христос же прийшов і зробив нас праведниками. Чи не недооцінюємо ми благодаті? Ми ж «вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої...» (1 Петр. 2:9).

Але що робити з правдою? Адже не можемо ми заплігати в неї очі. Це буде нечесно. Тим більше, що якщо ми самі не дізнаємося правди про себе, то нам підкажуть про це життєві обставини.

Почнуться проблеми в сім'ї, у стосунках з Богом, у служінні.

Певною мірою таїна сповіді, яка практикується в деяких деномінаціях, має свій смисл. Це добре приводить до теми. Іноді гріх потрібно назвати своїм іменем. Іноді потрібно вказати на конкретне порушення Божої заповіді, а не просити Бога прощення за абстрактні «прогріхи».

Коли ми дізнаємося правду про себе, тоді ми відчуваємо граничну потребу в Бозі. Потрібно розписатися у власному безсиллі, щоб усвідомити Божу велич і чудо Його благодаті. Якщо ми займаємося самовиправданням, прикриваючись благодаттю, то ми грішимо на благодать.

Біблія говорить, що Бог осміяним не буває і що після людина, те й поже. Якщо ми отримали амністію, то це не привід продовжувати вести злочинний спосіб життя, прикриваючись цією амністією. Амністія — це кредит довіри, який потрібно ще виправдати (зауважте, Божа амністія нам не дається аж ніяк за взірцеву поведінку).

Коли ми дізнаємося правду про себе, ми неодмінно прийдемо до покаяння. Покаяння має стати способом життя християнина. Але це не формальне кагтя, це просто слова про смуток. Це проголошення того, що ми готові з Христовою допомогою боротися з собою і своїми пристрастями. Тут необхідне зусилля волі.

Боротьба з пристрастями — це складний процес. Тут ніяк не можна покладатися на власні сили, але й не треба чекати манни небесної. Ми куплені дорогою ціною, а якщо так, то повинні ставитися до своєї душі як до найкоштовнішого скарбу.

Якщо скарб покривається пилюкою, його полірують, якщо покривається тріщинами — його віддають на реставрацію. Отже, попереду ще багато роботи. Але насамперед потрібно знати правду про себе.

«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклись. Відвертайся від таких!» (2 Тим. 3:1-5).

У Другому посланні до Тимофія апостол Павло відкриває свої відносини з Тимофієм як вчителя з учнем. Він показує свою прихильність і любов до того, чиє серце було відкритим і щирим. Можливо, саме тому Тимофій став учнем Павла.

Павло наказує пильнувати «правдиву науку Христову» і щоб Тимофій «жив і служив згідно з цією наукою», тому що деякі люди вдавали з себе не тих, ким були насправді. Павло шукав таких, як Тимофій. Він показує свою ціль — підготувати Тимофія як гідну собі заміну, адже його життя підходить до кінця.

У 2 Тим. 2:22 Павло зазначає: «Стережися молодечих пожадливістей, тримайся правди, віри, любови, миру з тими, хто Господа кличе від чистого серця».

Відвертатися від тих, хто має нечисте серце, — це не означає з ними не розмовляти, їх ненавидіти, не мати ніяких спільних справ. Навпаки, він каже: настановляй противників з любов'ю — може, досягнеш тих, хто противиться. Май з ними спільність, але так, щоб твоє життя вплинуло на цих людей.

Що ж таке апокаліпсис серця? Слово «апокаліпсис» має два значення: відкриття і відтворення першочергового стану. Слово «серце» в Біблії здебільшого означає розум людини, пам'ять та інтелект.

Уявіть собі чоловіка, який все життя прожив так, як був навчений, як його виховували, як впливали на нього влада, рідні, сусіди, друзі. Де знаходяться всі події його життя, всі умовиводи? У розумі. І от ця людина приходить до Бога. Як ви думаєте, скільки потрібно часу, щоб через Святу Біблію досягнути всіх полчок його розуму, щоб Слово Боже просвітило кожен його куточок, щоб він зміг побачити все минуле і теперішнє у світлі Божого Слова і прийняти Божу думку? В якому б віці ми не прийшли до Господа, потрібно багато часу для того, щоб Бог змінив наше серце, наш розум.

У Діях 15:8 Бога названо Серцезнавцем. Бог знає досконало наше серце. І ми повинні довіритися Богові. А значить, довіритися Священному Писанню. Бо часто люди, читаючи Біблію, кажуть: «Воно-то так написано, але в житті виходить по-іншому». Це означає, що ми включаємо свій розум, а Біблія каже: «Надійся на Господа всім серцем своїм, а на розум свій не покладайся» (Прип. 3:5). Віддай свій розум в Господні руки.

Приховані процеси і неочікувані моменти

Уявімо, що в якійсь сім'ї є підліток. Неждано-негадано ця дитина, яка завжди була слухняною,

АПОКАЛІПСИС СЕРЦЯ

починає бунтувати проти своїх батьків, поводиться зухвало, не слухає їх. І що батьки роблять у відповідь? Починають боротися, контролюючи кожний телефонний дзвінок, кожен крок дитини, караючи за брутальні слова. Їм і на гадку не спадає, що в серці дитини проходять приховані процеси: усе, що вони бачать, — це наслідки того, що всередині. Можливо, дитина не відчувала любові до себе, можливо, тато обіцяв поїхати з нею на рибалку, а вранці того дня пастор зателефонував і сказав, що терміново треба зробити одну справу. І тато навіть не згадав, що щось пообіцяв синові. А син весь тиждень готувався до поїздки. Тобто все поверхнєве має внутрішні, глибинні процеси.

Бог посилає нам обставини, через які показує наше серце. Він посилає конфліктні моменти, важких людей, яких ми не можемо терпіти. Нам дуже важко прийняти, що це дійсно від Бога. На це потрібен час.

Серце — найбільша цінність людини

«Бо з серця виходять лихі думки, душогубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги» (Мт. 15:19). Які страшні речі!

У Лк. 6:45 читаємо: «Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихого виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста його!». Цікаво, що перед тим Христос говорить: «Кожне ж дерево з плоду свого пізнається. Не збирають бо фіг із тернини, винограду ж на глоду не рвуть».

Коли ви дивитеся на дерево, що ви бачите? Стовбур, гілки, листя, плоди, але ви не бачите корінь. А чи бачили ви коли-небудь своє серце? Ні. Як важливо зрозуміти, що серце — це корінь наших вчинків, корінь всього нашого життя. І тільки «чисті серцем будуть бачити Бога» (Мт. 5:8).

Давид одного разу написав: «Випробуй, Боже, мене і пізнай моє серце, досліди Ти мене і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Пс. 138:23-24).

Давид був людиною по серцю Бога, але одного разу він згрішив. На той момент він, можливо,

не задумувався над станом свого серця, але коли пройшов через це, то зрозумів, що Богу треба відкривати серце, щоб Він викривав всі пороки. А перед цим він пише: «Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лица? Якщо я на небо зйду, то Ти там, або постелюся в шеолі — ось Ти!» (Пс. 138:7-8).

Стан серця людини визначає її пріоритети

У Прип. 4:23 написано: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя». Ми можемо побачити пріоритети людей за тим, що оточує їх, з ким вони проводять свій час, як живуть, з якими людьми спілкуються і що вони взагалі роблять.

Чим живе людина, тим живе її серце. Якщо я зустрічаю братів, які постійно говорять лише про машини і гроші, то розумію, що їхнє серце не повністю віддане Богу. Якщо я зустрічаю сестер, які постійно плічкують про інших людей, то, ясна річ, не з Богом їхнє серце.

Згадаймо найбільшу заповідь: «І любі Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!» (Повт. Зак. 6:5). Якщо я не стережу своє серце, якщо впустив в нього інші пріоритети і цінності, окрім Бога, і Бог не наповнює всі сфери мого життя, там з'являються ідоли. Якщо я не допускаю Бога в якусь сферу свого життя, значить, щось стає на місце Бога.

Діагноз людського серця

«Людське серце найлукавіше над все та невидиме, хто пізнає його?» (Єр. 17:9) — такий діагноз поставив нам Бог. Коли Бог дивився на людину до потопа, то сказав: «... ввесь нахил думки серця її тільки зло повсякденно, тому Я знищу людину» (Бут. 6:5).

Бог послав потоп, лише Ной з синами врятувалися в ковчезі, і ось що написано: «І почув Господь пахощі любі, і в серці Своему промовив: Я вже більше не буду землі проклинати за людину, бо нахил людського серця лихий від віку його молодого. І вже більше

не вбиватиму всього живого, як то Я вчинив був» (Бут. 8:21).

Уявляєте, Бог покарав людство, знищивши його, а воно не змінилося. І Бог вирішив більше не карати людину, у Бога був інший план щодо неї.

Але якщо в людини страшний діагноз — рак, то чи перестають таку людину любити? Звичайно, ні. Навпаки, їй виявляють ще більше співчуття і любові. Бог так само дивиться на нас і бачить, що ми невеличково хворі, тому Він виявляє ще більше любові до нас.

Краса лица замість краси серця!

Люди часто роблять неправильний вибір — міняють внутрішню красу на зовнішню. Павло у 2 Кор. 5:12 пише: «Ми даємо привід хвалитися нами, щоб мали ви що проти тих, що хваляться обличчям, а не серцем». Ось у чому була справа: фарисеї казали: «Ми євреї, фарисеї, ми правильно виконуємо Закон». Павло каже їм у відповідь: «Я маю все те, що й ви маєте, але у вас немає того, що є в мене, — чистої совісті. А ви хвалитеся тільки обличчям. Ви з'їдаєте людей за те, що вони не такі, як ви, ви їх ненавидите, гризете їх і кажете, що ви такі праведні». Ось принцип Павла — не хвалися обличчям, не хвалися тим, ким ти є, хвалися своїм серцем.

Заспокой моє серце у Христі!

Одного разу Ісус проповідував, і до нього підійшли фарисеї — люди, які дивилися на лице, а не на серце, ті, які молилися: «Боже, дякую Тобі, що я не такий, як той митник». Ісус сказав про них: «Наближаються до Мене люди, які устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене» (Мт. 15:8).

Що можна назвати проблемою нашого серця? Почуття провини. Цікаво, що це почуття неможливо виликати часом. Життя людини — як шахова дошка. Хід назад повернути не можна — він вирішує долю гри. Те, що ми робимо в житті, вирішує нашу долю.

Часто ми робимо неправильні ходи. І за них мучить совість. Хтось у молодому віці погано ставився до батьків, хтось вчинив злочин і потрапив у колонію, хтось замолоду з нерозуму наробив біди, хтось розлучився, зіпсував життя дітям, зробив аборт, зрадив — усі ці речі лягають важким тягарем. Ми думаємо, що час виликує всі рани. Ні, час ніколи не виликує наші рани.

Але Христос знає наші серця. Про Нього написано: «Ісус їм не звирявся, бо Сам знав усіх, і потреби не мав, щоб хто свідчив Йому про людину, бо знав Сам, що в людині було» (Ів. 2:25). Він зміг розбити серця: самарянки, що мала п'ятого чоловіка; блудниці, яку спіймали на гарчому; розбійника, який висів на хресті і помирав за те, що вчинив. Він зміг розбити серця зрадників — таких, як Петро, а також нечистого митника, який обдирав свій народ, працюючи на римляни.

«Коли винуватить нас серце, то Бог більший від нашого серця та відає все! Улюблені, коли не винуватить нас серце, то маємо відвагу до Бога» (1 Ів. 3:20-21).

Знаєте, коли нас може не винуватити наше серце? Коли ми схилиємося перед Господом, оплакуємо свої гріхи і кажемо: «Ісусе Христе, я вірю, що лише Ти можеш звільнити мене від почуття провини. Лише Ти можеш зняти тягарі з мого життя. Дай мені нове серце».

І Бог говорить: «І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінене серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті» (Єз. 36:26).

Павло Миронюк.

ЧОГО ОЧІКУВАТИ ВІД ЖИТТЯ

Можна знайти багато причин для незадоволення життям. У країні ми живемо не в найблагополучнішій. І не в наймирніший час. У нас похмурі люди, багато алкоголіків. У нас погана медицина, кульгає освіта, засилля правового свавілля і корупції. А ще клімат нікудишній — то спека мучить, то від морозу потерпаєш.

Розгорнеш політичну карту світу і почнеш мріяти про чарівні міста і країни, призначені для життя. Там клімат вражаючий, там міста прекрасні, там люди чудові, а рівень життя там — найвищий...

А чого ми, власне, очікуємо від життя? Яка наша основна життєва ціль? Багато християн захопилися постійною критикою влади і з надією дивляться в бік Заходу. Дехто зверхньо ставиться до свого власного народу. Дехто говорить, що в нашій країні неможливо реалізуватися і що тут немає майбутнього для дітей.

У 90-ті роки минулого століття багато християн емігрували до США. І виявилось, що там також не дуже просто реалізуватися. І що багато дітей віруючих батьків пішли у світ.

Насправді можливостей для самореалізації у нас чимало — було б бажання. Ми живемо в такий час, що вийти за кордон — це не проблема. Знання мови і деяка ініці-

атива — і ти вже там, якщо не на постійно, то на роботі. Але ось що пише один публіцист: «Головна порада бажаним емігрувати така: спочатку досягни успіху тут».

І справді, практика засвідчує, що коли людині важко реалізуватися тут, це ніяк не означає, що легше буде реалізуватися там. Як не крути, за свого тебе там навряд чи приймуть, а ось до багато чого доведеться звикати, ламаючи себе. Як би досконало ти не володів мовою, менталітет — це менталітет і культура — це культура.

Повертаючись до теми християнства, зазначу, що основна ціль християнина — це прославлення Бога і турбота про душу ближнього. Чи не маємо ми можливості робити це в нашій країні?

Ще в школі нам говорили, що Батьківщину не вибирають. Чомусь Бог зробив так, щоб ми народилися в цій країні і саме в цей час. Це, звісно, не означає, що ми цій країні щось винні і що зобов'язані тут і померти. Питання полягає в тому, які в нас життєві пріоритети і чого ми шукаємо в цьому житті. Якщо ми любимо ближнього, як заповідав Христос, то ми полюємо і тих похмурих, трохи невихованих людей, які нас оточують. Вони якраз і потребують Христа найбільше.

Не потрібно заплюшувати очі на несправедливість, треба відстоювати свою позицію, але не варто займатися суцільним критиканством. Бо наше незадоволення часто перетворюється на суцільне нарікання. Не місце прикрашає людину, а людина — місце.

«Велика любов вивищується над співчуттям... Горе всім люблячим, в любові яких немає нічого вищого за співчуття!».

Ця цитата належить Фрідріху Ніцше. Парадоксально, але нерідко далекі від християнства люди підкидають вельми непогані думки. А Ніцше від християнства був не те що далеким — він був його запеклим ворогом.

І цей чоловік щось говорить про любов...

Ця думка виглядає дуже цікавою. Багато людей під християнською доброчинністю розуміють винятково співчуття, а християнську любов обмежують жалістю. Існує навіть таке поняття: любов як жалість. Багатьом подобається роль добродійника.

Звичайно, співчуття — надзвичайно важлива чеснота християнина, але не менш важливо і вміти тішитися з тим, хто тішиться. На жаль, у церквах не часто про це проповідують. Але згадаймо, що писав апостол Павло: «Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з тими, хто плаче!» (Рим. 12:15).

Є категорія християн, які в церкві стають такими собі «захисниками пригноблених». Вони збирають навколо себе ображених і закомплексованих. І завжди мають що їм сказати, тому що вони самі, очевидно, ображені й

ПРО ЛЮБОВ І РАДІСТЬ

закомплексовані. Так, вони добре вміють співчувати, але зовсім не вміють тішитися з тими, хто тішиться.

Це пасивна заздрість, ознака якої — невміння порадіти за ближнього. Але пасивна заздрість може вступити в активну фазу. Каїн ніколи не вбив би Авеля, якби вмів з ним радіти. Так само, як Саул ніколи не переслідував би Давида, а Юда ніколи не зрадив би Христа.

Невміння порадіти з ближнім — це проблема. Нерідко успіхи інших викликають у нас гіркоту, особливо коли самі особливими успіхами ми похвалитися не можемо.

Треба називати речі своїми іменами — це комплекс невдахи. Серед невдач багато розумних та освічених людей. І чим розумніша й освіченіша людина, тим більше страждає вона від власної нереалізованості.

Уся проблема полягає в тому, що людина стає рабом заданих схем. Невдахами не народжуються, ними стають, і не завжди винен в цьому сам невдаха, надто багато незалежних від нього факторів: дитинство, відносини з рідними, однокласниками, співпрацівниками і багато чого іншого. Людина починає себе програмувати на неуспіх. І все це, помножене на природні лінощі, і приводить людину в жалюгідний стан.

Але людина не повинна бути рабом схем. Христос прийшов звільнити нас від духовних і психологічних проблем. Бог видозмінив людське життя кардинально. Причому оновлення розуму — це постійний процес.

Співчуття повинно стати першим кроком у подоланні самого себе, але не кінцевою метою. Навчися радіти за ближнього, а потім спробуй досягнути успіху сам. І тобі буде легше це робити.

Причиною невміння порадіти з ближнім може бути також байдужість, а байдужі люди, як правило, і співчувати не вміють. Але це тема окремої розмови.

Не потрібно з християнства робити релігію неповноцінних людей. Так, церква — це лазарет, куди приходять всі страждущі й обтяжені. Але не вічно ж їм страждувати й обтяжуватися. Інакше в чому тоді сила Христа? Необхідно виходити на новий рівень.

Любов повинна збудовувати, окриляти, рухати вперед, а не гальмувати чи тягнути назад. Вміння радіти з іншими допоможе нам так любити. Впевнений, Богові приємно бачити Своїх дітей, які радіють одне за одного. І без благословень такі діти не залишаться.

Андрій Рябенко.

СЛОВО БОЖЕ В ЖИТТІ ХРИСТІЯНИНА

Серед усього потоку інформації Біблія для віруючих — на першому місці. Та чи всім відомо, коли Слово Боже може принести плід у житті? Сам Ісус в Євангелії від Луки сказав: «Тож пильнуйте, як слухаєте», закликаючи замислюватися над кожним почутим чи прочитаним словом від Бога.

Для того, щоб Біблія впливала на наше життя, недостатньо її лише читати

«Мій сину, прислухайся до моїх слів, до речей моїх вухо своє нахили! Нехай не відійдуть вони від очей твоїх, бережи їх в середині серця свого! Бо життя вони тим, хто їх знайде, а для тіла усього його лікування» (Прип. 4:20-22).

Біблія звертає увагу на те, що християнам необхідно вивчати і досліджувати Писання. Для того, щоб Божі істини вкорінилися в глибині нашого серця, існує кілька умов.

Потрібно вникати. Виділяти щодня час для читання Біблії, перечитувати вже знайомі вірші, розділи, книги. Запам'ятовувати тексти Писання, які привернули вашу увагу.

Потрібно поклонятися. Усвідомити, що в Біблії виражена абсолютна, досконала воля Бога, владу котрої християнин добровільно приймає.

Як оцінюємо ми все, що нас оточує: так, як диктує цей світ, чи так, як говорить Біблія? Перебуваймо в трепеті перед Словом Божим, адже «Бог було Слово».

Потрібно сфокусуватися. У повсякденному житті подумки тримати Слово перед очима і, зважуючи свої вчинки, слова, думки на терезах Біблії, докладати всіх зусиль, щоб поводитися згідно з істиною.

Потрібно берегти. Так само, як Марія зберігала у своєму серці всі слова про

Месію, і ми бережимо об'явлення від Бога у своєму серці і розумі. Запам'ятовуймо, а може, і записуймо те, що промовляє до нас Бог.

Коли ми будемо це все робити, Слово стане життям для нас. Але над цим потрібно працювати, і замість нас цю працю ніхто не виконає.

Іноді люди думають, що ходіння перед Богом містить у собі щось містичне, але це не так. Коли людина приймає Біблію, вона не потребує ніяких містичних проявів, вона знає, що їй говорить Бог.

Бог говорить до нас постійно, але те, наскільки наші серця готові почути й сприйняти Боже Слово, залежить від нас

«І багато навчав Він (Христос) їх притчами, кажучи: «Ось вийшов сіяч, щоб посіяти. І як сіяв він зерна, упали одні край дороги, — і пташки налетіли та їх повідзьобували. Другі ж упали на ґрунт кам'янистий, де не мали багато землі, — і негайно посходили, бо земля неглибока була; а як сонце зійшло, — то зів'яли і, коріння не маючи, — посохли. А інші попалили в терен, — і вигнався терен, і їх поглушив. Інші ж упали на добру землю — зродили: одне в сто раз, друге в шістдесят, а те в тридцять» (Мт. 13:3-8).

Бог щоденно промовляє до нас: через обставини, проповіді, прочитані вірші з Біблії... Часто в життєвій метушні людина швидко забуває те, що говорить їй Бог («край дороги»).

А може, ми якийсь час роздумуємо над почутим словом, але раптом з'являється інша інформація, і слово «в'яне». Дух Святий починає Свою роботу з людиною знову. Ситуація повторюється («ґрунт кам'янистий»).

Або ми приймаємо слова від Бога з радістю, але щоденні турботи змушують нас надовго відкласти їх. Ми наче говоримо Богові, щоб Він почекав, тому що в нас є багато інших справ («терен»).

А є категорія християн, які чують, приймають і живуть Словом, роздумують над ним, і тоді Бог відповідає їм на їхню віру («добра земля»). Цікаво, що наявність і розмір плоду не залежать від насіння. Воно, як ми бачимо в притчі, було однакове в усіх випадках. Вирішальну роль відіграла якість ґрунту, тобто наші серця.

Не дотримуючись істин Біблії, ми відмовляємося змінюватись і ставати тими, ким би могли бути

«Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, — бо розгляне себе та й відійде, і зараз забуде, яка вона є» (Як. 1:23-24).

Кожного дня ми заглядаємо в дзеркало, щоб побачити справжній стан справ і виправити щось, якщо в цьому є потреба. Мало хто з нас, а може, взагалі ніхто, побачивши, що щось не так, не кинеється виправляти це. Адже таке призначення дзеркала.

Уявіть дзеркало, яке відображало би нашу духовну сутність. Людина підійшла до цього дзеркала, подивилася, відійшла і незабаром забула, яка вона. Така людина обманює саму себе!

Біблія — наше дзеркало, і щодня необхідно дивитися в нього і дозволяти Богові змінювати нас. «А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробуває, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, — і він буде блаженний у діянні своїм!» (Як. 1:25).

Слово Боже вчить нас перебувати в Христі, мати в Ньому повноту і вести переможне життя

«Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, — спасенні ви благодаттю, — і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі...» (Еф. 2:4-6).

Слово Боже багате на різні скарби.

Уявіть собі радість, коли людина відчиняє скриню з коштовностями, де все блищить і переливається. Відкриймо для себе такі скарби в Біблії. Навіщо нам бути духовно бідними? «... І не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Бога, — добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:2).

Одна з таких коштовностей Євангелія — наступна істина: «Бог посадив нас на небесних місцях у Христі Ісусі». Але нам треба навчитися «сидіти в Нім». Коли ми навчимося перебувати в Ньому, навчимося думати, як Він, тоді Бог підніме нас і ми будемо вчитися ходити в Ньому. А коли ми навчимося ходити в Ньому, тоді навчимося і протистояти в Ньому.

«... Бувши вкорінені й збудовані на Ньому та зміцнені в вірі, як вас навчено, збагачуючись у ній з подякою» (Кол. 2:7). Дозвольмо Духу Святому зробити Свою роботу у нас. Не думаймо так, як думає світ, а вчимося думати так, як думає Бог, щоб пізнати Його волю.

«... Бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества. І ви маєте в Нім повноту, а Він — Голова всякої влади й начальства. Ви в Ньому були й обрізані нерукотворним обрізанням, скинувши людське тіло гріховне в Христовім обрізанні. Ви були з Ним поховані у хрищенні, у Ньому ви й разом воскресли через віру в силу Бога, що Він з мертвих Його воскресив. І вас, що мертві були в гріхах та в необрізанні вашого тіла, Він оживив разом із Ним, простивши усі гріхи, знищивши рукописання на нас, що наказами було проти нас, — Він із середини взяв його та й прибавив його на хресті, роззброївши влади й начальства, сміливо їх вивів на посміховисько, — перемігши їх на хресті!» (Кол. 2:9-15).

Чудові слова залишив апостол Павло для нашого зміцнення. Розкриймо для себе цей універсальний Божий дар, вкоренившись в Ісусі Христі, і це буде ключем до переможного життя у вірі.

І вслід за апостолом Павлом ми зможемо сказати: «Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Анголі, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 8:38-39).

В. Р.

В ОСТАННЮ ХВИЛИНУ

Недавно я прочитав історію про чудесне зцілення. Одна жінка страждала на аневризму головного мозку. Ця хвороба проявляється випинанням стінки артерії. Розрив аневризми може миттєво вбити людину. Тій жінці довелося якийсь час лежати, знаючи, що вона може померти кожної хвилини.

Для неї все закінчилося добре, але спробуймо уявити собі, як це — знати, що ось зараз у твоєму мозку може прорватися артерія, і наступної секунди ти опинишся на тому боці буття.

Пам'ять про смерть постійно присутня в християнській традиції, і атеїсти любили вбачати в цьому якусь особливу похмурість. Але насправді суть не в похмурості. Суть у тому, що коли ми пам'ятаємо, що цей день, ця година, це повідомлення, яке ми відправили в Інтернеті, розмова з цією людиною можуть бути останніми, це багато що змінює.

Інтернет переповнений щоденниками людей, які вже померли, — і ми читаємо останній запис, який вже не буде виправлений. Що б ми хотіли залишити тут? З чим би хотіли виправитися туди?

Роздуми про це допомагають відділити важливе від не важливого. Навіщо я живу? На що планую витратити цей час? Куди відправлюся після того, як мій час спливе? Що я роблю в цьому світі? Що я робитиму в ту хвилину, яка може виявитися останньою?

Зазвичай ми про це не думаємо. Потік турбот і клопотів заповнює нас, а коли залишається вільний час, ми займаємо його якою-небудь розвагою чи суперечкою в Інтернеті. А час спливає — і спливе.

Що б ми почали робити, очікуючи розрив аневризми? Розважатися? Сваритися з сусідами? Напевне, ні. Ми, нарешті, задумалися б про найважливіше — про Бога і про людей. Про те, як нам почути Його, зрозуміти Його, принести в цей світ щось добре — мир, втіху і зцілення.

І якщо ми захочемо задуматися — ми відкриємо щось безмежно важливе і прекрасне, щось, що наповнить наше життя новим смислом і несподіваним щастям.

Однак навіщо чекати аневризми? Ми ж знаємо, що померемо, так чи інакше. І у світлі цього знання можемо вийти з потоку дрібних турбот, дрібних конфліктів і дрібних страхів і зупинитися на чомусь справді важливому.

С. Х.

ІСТИННЕ ЩАСТЯ

«Скуштуйте й побачите, який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе!» (Пс. 34:9).

«Блаженний той люд, що Богом у нього Господь, блаженний народ, що Він вибрав його на спадок Собі!» (Пс. 33:12).

Протягом всього життя людина намагається знайти щастя поза собою. Але щастя — наша внутрішня потреба, тому лише в зовнішніх аспектах ми його не знайдемо, скільки б не шукали. Робота, чоловік, дружина, діти, інші люди, матеріальне забезпечення, соціальний статус ніколи не зроблять нас щасливими, тому що щастя треба шукати передусім всередині себе. Щастя не залежить від того, що відбувається навколо нас. Щастя живе всередині нас.

Щастя — від Бога. Коли Він творив нас, Він вклав його в наше єство, але перші люди, відмовившись слухати Отця, втратили спілкування з Ним і як наслідок — своє щастя. Тому коли ми без Бога шукаємо щастя, ми ніколи його не знайдемо.

Коли фарисеї приступили до Господа і запитали: «Коли Царство Боже прийде, то Він їм відповів і сказав: «Царство Боже не прийде помітно, і не скажуть: «Ось тут! або: «Там». Бо Боже Царство всередині вас!» (Лк. 17:20-21).

Щоб знайти щастя, необхідно спершу зустрітись з джерелом цього щастя — Ісусом Христом, і тоді Він буде допомагати нам відкривати його всередині нас: мир, радість, спокій, любов, віру. «Бо Царство Боже не пожива і питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій» (Рим. 14:17).

Лише ми самі можемо прийняти рішення: бути щасливими чи ні. Інші за нас цього не зроблять, як і ніхто інший не зможе нас ошчасливити.

Моє джерело щастя — Бог, тому в Ньому я знаходжу щастя і можу служити джерелом щастя для інших. Він любить мене, тому мені не потрібно будувати свою самооцінку на думці інших людей. У мені — Його мудрість, слава і краса. Тільки в Ньому я можу все це відкрити в собі.

Якщо ви хочете знайти своє справжнє щастя — зустріньтеся з Ним. Неможливо знайти щастя поза Христом. Наповнюючись Ним, і з нас потечуть ріки води живої в життя інших людей, несучи їм правду, радість і щастя. Ділячись з іншими людьми тим, що Христос вклав у нас, ми знаходимо справжнє щастя.

А почати можна з цієї простої молитви: **«Отче Небесний, прости мені за життя, проживте без Тебе. Я каюся в усіх своїх гріхах і помилках і визнаю Твого Сина Ісуса Христа Господом і Спасителем мого життя, Котрий помер за мене на Голгофському хресті, поможи простити, мене виправдати, зцілити і дати вічне життя. Допоможи знайти в Тобі мир, радість, спокій і пізнати, хто я в Тобі. Увійди в моє серце Духом Святим і залишся там назавжди. Амінь».**

ВИДЕЛКА

Голос Марти на другому кінці телефону завжди викликав усмішку на обличчі пастора. Вона давно була членом його церкви, і звичайно ж, найвідданішим. Здавалося, що «тітонька Марта», як всі з любов'ю її називали, була невичерпним джерелом віри, надії й любові. Однак цього разу в її голосі прозвучав якийсь незвичайний тон.

«Пасторе, чи не могли б ви зайти сьогодні до мене на хвилиночку? Мені потрібно з вами поговорити», — сказала вона. Звичайно ж, він зайшов. Йому не знадобилося багато часу, щоб дізнатись про те, що він відчув у її голосі. Марта повідомила, що лікар виявив в неї неоперабельну ракову пухлину.

Він сказав, що жити мені залишилось зовсім небагато, близько шести-семи місяців». Вона говорила дуже серйозно, але абсолютно спокійно. «Я так співчуваю, що...» — пастор не зміг договорити, бо вона перервала його: «Не варто... Усе під контролем Господа. Він дав мені прекрасне довге життя. І я готова повернутися до Нього. Ви ж знаєте про це, пасторе.

«Так», — прошепотів він, а вона продовжувала: «Взагалі-то, я хочу поговорити з вами про мої похорони. Я довго думала і хочу, щоб, коли я буду лежати в гробі, у мене в руках були дві речі. В одній руці — Біблія, а в другій — виделка».

«Виделка?» — перепитав здивовано пастор. «Так», — підтвердила Марта. «Я згадувала всі церковні обіди і пікніки, на яких побувала за довгі роки свого членства в церкві, і є одна річ, яка не виходить в мене з голови. Під час цих дружніх зустрічей, коли обід вже закінчувався і починали збирати брудний посуд, хто-небудь обов'язково говорив: «Тітонько Марто, ви можете залишити свою виделку». І це означало — попередити нас очікує десерт! І не просто морозиво чи пудинг, тому що тоді не потрібна була б виделка, а один із найсмачніших тортів з багатьма прошарками, кремом, шоколадом і фруктами.

Тому щоразу, чуючи фразу: «Ви можете залишити вашу виделку», я знала, що найкраще — попередити. І тому я хочу, щоб люди на моєму похороні говорили саме про це. Коли вони побачать мене в труні, у гарній голубій сукні, і з виделкою в руці, вони запитують у вас: «Пасторе, чому виделка?». І ось тоді ви скажете, що я тримаю виделку, тому що краще очікує мене попередити».

Хай ця історія буде заохоченням для всіх нас у нашому служінні Господу, тому що й справді: найкраще нас очікує попередити!

ЩО СПІЛЬНОГО МІЖ ЕКОНОМІКОЮ І ХРИСТІЯНСТВОМ?

Ми віримо що Всевишній Бог панує над всім творінням. Панує не тільки в наших церковних будівлях і домах, а й у парламентах, супермаркетах і крамницях, у фабриках і підприємствах, у штаб-квартирах великого бізнесу чи в театрах.

Я, як більшість із нас, регулярно щось купую і час від часу що-небудь продаю, не ухиляюся від сплати податків, сплачую в Пенсійний фонд і за медичне страхування, а ще жертвую певні суми для церкви і віддаю на благодійність. І, як більшість із нас, часто ловлю себе на думці, що грошей мені хронічно не вистачає. Ось чому варто розібратися в такому важливому питанні, як зв'язок економічних аспектів мого буття і моєї віри.

Одні віруючі мало не схилиються перед бідністю. Мовляв, єдина мета нашого земного існування — потрапити на небо. Світ довкола нас — це зло, і в цій іпостасі йому суджено згинати. «Діла світу цього» — спокуси, від яких треба втікати.

Ставлення до багатства і процвітання (а заодно і до політики, мистецтва та академічної освіти) в рамках такого підходу вкрай підозріливе. В його світлі бідність зодягається в тогу християнського благочестя.

Для обґрунтування такої установки зазвичай цитують кілька біблійних послань. Зокрема, слова Ісуса: «Блаженні убогі — Царство Боже бо ваше» (Лк. 6:20). Але при цьому упускають, що Христос зовсім не заповідав впадати в бідність (так само, як і благословення голодних в наступному вірші не закликає забирати в людей їжу). Це благословення вбогих полягає в тому, що Царство Боже признає нас не тільки багатим, здоровим та успішним, а також вбогим, голодним і засмученим.

А деякі віруючі схилиються перед багатством. Це діагностична протилежність попереднього ставлення. Християнам потрібно багатіти, сяяти від щастя і пашіти міцним здоров'ям. Євангельська сила повинна проявлятися в нашому цьогобичному житті. Хіба не написано в першому псалмі про праведників, що вони будуть, як дерево, посаджене над водним потоком, і в усьому, що вони чинять, будуть успішними.

Перший підхід відкидає той факт, що Бог створив землю і поклав на людину відповідальність за неї, сказавши: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею...» (1 М. 1:28).

Другий підхід нехтує ключовою проблемою цього світу — гріхом. Внаслідок гріха земля завжди буде проростати будьяками і

терням, а ми будемо здобувати хліб в полі чола свого.

Згідно з Біблією, Бог закликає нас до відповідального управління. Гріх жодним чином не зняв з нас відповідальності перед Богом. Згадаймо притчу про таланти (Мт. 25:14-30). Зовсім як раби з цієї притчі, які отримали дар (можливо, позику) від свого пана, і ми одержали від Бога якийсь достаток, певні навички і здібності, потенціал до розвитку відносин один з одним, духовні дари, наш час, наше матеріальне майно і наші фінанси. Бог не бажає, щоб ми все це «заривали в землю». Він хоче бачити в нас відповідальних управителів, «економістів», турботливих «домопорядників» всього «господарства», довіреного нам. Нам треба примножувати і поширювати його. У цьому й полягає суть економіки.

Економіка — це, фактично, спосіб «домоправління». Сам термін «економіка» етимологічно походить від грецького *oikos* — дім, що в перекладі означає «мистецтво ведення домашнього господарства».

Спеціальне визначення терміну «економіка» наступне: «Економіка — це наука, що вивчає виробництво, розподіл і споживання матеріальних цінностей, а також пов'язані з цим проблеми праці, фінансів, оподаткування тощо».

Важливо зазначити, що економіка не пояснює, як заробляти гроші і як їх витратити. Основне завдання економіки — виробництво, розподіл і споживання матеріальних благ.

Гроші — це лише одне, хай і корисне, але далеке від досконалості мірило ба-

гатства. Гроші самі по собі не є цінністю. Найцінніше часто (з фінансової точки зору) майже нічого не коштує. Ми не платимо за повітря, яким дихаємо, ми не «купуємо» друзів і родичів і не можемо «купити» Бога.

Творець неба й землі створив людину за Своім образом. Серед усього іншого Він дав людині (тобто нам із вами) творчий потенціал, інакше кажучи, здатність створювати нові й цінні речі. Бог наділив нас здатністю і відповідальністю заробляти багатство і мудро управляти ним. І це не питання нашого вибору, оскільки справа йде про Боже повеління. Нам заповідано бути творцями і підприємцями. Ми одержали наказ — примножувати ресурси, які Бог ввірив у наші руки.

Але людина грішна і володіє смертоносною спонукою ставити себе на місце Бога. Вона не задовольняється Божим образом і хоче сама бути Богом. Божий мандат на творчість і управління багатством перетворюється на спокус. Те, що малює на увазі як умова (відповідальне управління), стало гріховною «грою». Нас долають спокуси ототожнювати себе зі своїм майном і розглядати його як критерій, що віддзеркалює наше суспільне становище і вартість. Це з одного боку.

З другого, ми схильні дивитися на матеріальний світ як на світ гріха і зверхньо ставитися до кожного, хто хай навіть на копійку, але багатший за нас (піддавшись цій спокусі, ми часто виказуємо свою таємну пристрасть до збагачення).

Але ми, християни, повинні брати до

уваги обидва аспекти нашого буття. Світ, в якому ми існуємо, це не зло — кожний його атом існує лише за провидінням Божим. І водночас світ, в якому ми живемо (і, у першу чергу, наші власні серця), — гріховний. Бідність сама по собі не є добром; і багатство само по собі не зло. У бідного й багатого одна й та ж відповідальність перед Богом: і бідний, і багатий повинні бути добрими й мудрими рабами і домоуправителями того «господарства», яке вони одержали від Бога. Обидва, і бідний і багатий, знеможено однією й тією ж спокусою — впасти в гордіну, забуваючи про Бога і втрачаючи розум від свого багатства чи гіркої образи, завданої його відсутністю. Мудрий Соломон добре сказав про це: «Багатий та вбогий стрічаються — Господь їх обох створив» (Прип. 22:2).

Один з основних законів християнської етики проголошує: блаженніше давати, ніж брати. Ми не можемо давати з того, що не наше (комунізм зазнав краху, тому що аби давати, треба мати що давати). Праця — це джерело багатства, тому купуй, продавай, вкладай з мудрістю, щоб у тебе було що подати вбогим. «Бо вбогих ви маєте завжди з собою і коли схочете, можете їм робити добро» (Мр. 14:7).

Нам випало жити в жорстокому і несправедливому світі, очікуючи пришестя Царя. Він просить нас до Свого повернення залишатися Його добрими й мудрими рабами, здатними не лише задовольняти свої потреби, а й допомагати іншим. Ось чому економіка настільки важлива для нас.

Юрій Кушнерик.

ЯК ПОЗБУТИСЯ САМОТНОСТІ

Немає людини, яка ніколи б не переживала почуття самотності. Яка причина цього? Одне з тлумачень слова «самотній» — «сам по собі», «окремий». Це одне з найболючіших почуттів. Однак насправді лише від самої людини залежить, залишатися їй самій чи що-небудь зробити для усунення цієї проблеми.

Коли Бог створив Адама, той не залишався довго сам. Один з розв'язків проблеми самотності — шлюбний союз. «Не добре, щоб бути чоловіку самотнім», «Двом краще, ніж одному», — говорить Святе Писання.

Шлюбний союз — це благословенний задум Творця для задоволення потреб один одного. І в шлюбі не має бути місця для самотності. Діти, котрі є плодом любові, так само за Божим планом не

повинні відчувати самотності, адже в них є батьки, ті, хто призначений задовольняти потребу любові в їх житті.

Але чомусь і в шлюбі іноді можна відчувати порожнечу самотності. Буває, що при укладанні шлюбного союзу чоловік дарує лише перстень, але не дарує своє серце, не віддає всього себе і продовжує тримати на дистанції ту, до якої, навпаки, має приліпитися.

Ще одну пораду щодо того, як позбутися самотності, дав мудрий цар Соломон: хто хоче мати друзів, той сам має бути доброзичливим. Якщо ми відгороджуємося і тримаємося на віддалі від людей, ми ніколи не дочекаємося уваги від них. Почни дружити сам: надавати допомогу, виявляти щирість, дарувати знаки любові і уваги, підбадьорювати, говорити компліменти. І незабаром все це почнеш отримувати на свою адресу, адже врожаю без посіву не буває.

А чому діти, навіть маючи тата і маму, залишаються самотніми, відчувають порожнечу всередині?

Є «біологічні» сироти — діти без батьків, але існують і «соціальні» сироти, тобто діти, чий внутрішній потреби любові і розуміння не були задоволені. У старому кінофільмі «Доживемо до понеділка» вчитель російської мови запропонував написати твір на тему: «Що означає бути щасливим?». Один з учнів написав лише одну фразу: «Щастя — це коли тебе розуміють». І це справді так. Саме відсутність взаєморозуміння веде до руйнування стосунків, відкинення і самотності. Самотня людина — це нещасна людина.

Але незалежно від того, хто ми і які ми, ми відчуватимемо у серці порожнечу доти, поки її не заповнимо Тим, Хто єдиний може розв'язати проблему самотності повністю. Поки Бог не займе місце, яке Він законно повинен займати на троні нашого серця, ми будемо самотніми, і ніхто інший ніколи не зможе цілком задовольнити цю нашу потребу. Люди недосконалі і не здатні зрозуміти нас до кінця. Бог створив наше серце, душу, емоції, розум і найкраще знає кожну струну нашої душі, кожну звивину нашого мозку, кожний задум серця. Він — наш найбільший Друг, до Якого ми завжди можемо прийти і Якому все можемо розповісти. Він — Дух, ми Його не бачимо, але Він завжди нас бачить, чує, любить і готовий допомогти в усьому. Він ніколи не зрадить і не за-

лишить самих. Навіть якщо «мій батько та мати моя мене кинули, — то Господь прийме мене!», — пише цар Давид. Немає людини, яку Господь не хотів би прийняти, зрозуміти, обняти і вислухати. «Сам бо сказав: «Я тебе не покину ані не відступлюся від тебе!». Тому ми сміливо говоримо: «Господь — мені помічник, і я не злякаюся нікого: що зробить людина мені?» (Євр. 13:5-6).

Коли ми віримо, що Сам Господь хоче бути завжди з нами і в нас, самотність приходить кінець. Самотність — це прокляття, яке колись прийшло в життя людей з моменту рішення Адама і Єви відділити себе від Бога і по-своєму розпоряджатися своїм життям. Але Бог-Отець, знаючи, що нам тяжко, погано і самотньо буде без Нього, продовжуючи гаряче любити нас, віддав на неймовірні катування, страждання і смерть Свого Єдинородного Сина Ісуса Христа, щоб знову з'єднатися з нами і проживати в нас Духом Святим.

Ісус Христос на хресті переніс відкинення і всі муки самотності за кожного з нас. Він сповна заплатив за весь наш гріх, щоб ніхто з нас більше ніколи не був самотнім. Він зруйнував перегородку між нами й Отцем, щоб ми назавжди стали одним цілим і більше ніколи не відчували мук самотності.

КРАХ СОЛОМОНА, або УРОКИ ДЛЯ МАЙБУТНІХ ПОКОЛІНЬ

Ми звикли захоплюватися Соломоном, його мудрістю, славою та багатством. Але насправді життя Соломона було трагічним. Соломон вчинив жажливі помилки, які дуже дорого коштували як йому, так і всьому ізраїльському народу. І як шкода, що минуло стільки століть, а ми продовжуємо повторювати помилки Соломона, підтверджуючи старе як світ правило: найбільший урок історії в тому, що ніхто не вчиться з її уроків.

Усе починалось дуже добре. Соломон став царем Ізраїлю попри те, що його брат Адонія сам себе проголосив царем. Боже благовоління було на Соломоні — і він став царем.

На початку царювання Соломон переміг всіх своїх ворогів, розширив кордони царства, встановив мир зі всіма навколишніми країнами, особливо з Єгиптом, побудував

величний храм для Бога, а сама країна стала процвітати. Головна причина цих досягнень відкрита в третьому розділі Першої книги царів у третьому вірші: «І полюбив Соломон Господа, щоб ходити постановами свого батька Давида, тільки й він приносив жертви та кадів на пагірках».

Соломон полюбив Господа і ходив постановами свого батька Давида, який наказав: «І будеш ти стерегти накази Господа, Бога свого, щоб ходити Його дорогами, щоб стерегти постанови Його, заповіді Його, та устами Його й свідчення Його, як писано в Мойсеевім Законі, щоб тобі щастило в усьому, що будеш робити, і скрізь, куди звернешся, щоб виповнив Господь слово Своє, яке говорив мені, кажучи: Якщо сини твої будуть стерегти дороги свої, щоб ходити перед лицем Моїм у правді всім своїм серцем та всією душею своєю, то, сказав: Не буде переводу нікому від тебе на троні Ізраїлевім!» (1 Цар. 2:3).

Прийшов спокій, прийшло неймовірне багатство, прийшла слава, прийшов комфорт — здається, що ще потрібно, щоб ще сильніше любити Бога та ще відданіше служити Йому? Але після великих зрад, словень Божих прийшла велика зрада, прийшов блуд, прийшло охолодження

любові до Бога.

Як це сталося? «І сталося на час Соломонові старости, жінки його прихилили його серце до інших богів; і серце його не було все з Господом, Богом, як серце його батька Давида. І пішов Соломон за Астартою, богинею сидонською, та за Мілкомом, гидотою аммонітською. І робив Соломон зле в очах Господніх, і не йшов певно за Господом, як його батько Давид» (1 Цар. 11:4-6).

Серце Соломона перестало бути повністю відданим Богу, він почав служити іншим богам, любити жінок та розкішне життя більше, аніж Бога...

Тобто Соломон не дотримав двох простих умов благословення: любити Господа всім серцем та ходити Його постановами. І через це прийшло велика розплата: його царство було розколене, і вороги захопили його; почалися війни з іншими народами; народ відступив від Бога. Через непослух і безвідповідальність одного прийшло горе для всього народу!

Як правило, більшість людей приходять до Бога тому, що їх змусили важкі життєві обставини: горе, бідність, хвороба, розпач, відсутність сенсу життя... Бог починає допомагати і благословляти. І спочатку

вони дуже сильно прикипають до Господа, дуже Його люблять, ревно служать, багато жертвують — своїм часом, грошима, постами, молитвами...

Але минає трохи часу, приходить достаток, вирішилася проблема, яка, власне, і привела до Бога, — і парадокс: замість того, що ще більше любити Бога і служити Йому, ми заспокоюємося, ми вже не так ревно шукаємо Бога, нам вже важко годину приділити для молитви, нам вже не обов'язково так жертвувати, як ми раніше жертвували, ми вже забули про пости, нічні молитви, про ревність виконання Божої справи — ми продовжуємо наступати на «граблі Соломона».

А що думає Бог? Чи не боляче Йому від нашого зрадництва — Він все для нас зробив, благословив, явив велику милість, а ми повернулися до Нього спиною, задовольняючись власним комфортом, а часто і потаємним гріхом.

У нас є вибір — залишитись вірним Богу навіть у достатку і комфорті, пристрасно любити Його, шукати Його, ревно служити Йому або відійти від Бога, догоджаючи власні плоти, через що неодмінно прийде горе! Так, будемо ми, наша сім'я і вся країна, благословенні чи ні, залежить від того, як

ми ходимо з Богом! Випробування славою, багатством, комфортом — одне з найголовніших випробувань у нашому житті. Пройдемо ж їх достойно, щоб у всякі часи прославлялося Ім'я Господнє.

Будьмо розумними, навчимося на помилках інших розуміти, що кожен наступний рік ходіння з Богом — це наша перемога, особливо коли ми свідомо даємо собі звіт у тому, як ми шукаємо Бога, скільки часу цьому виділяємо (а з роками цей час має збільшуватися, а не зменшуватися), як ми любимо Бога, чи не охолола наша любов, як ми служимо Богу і людям, чи не стало нам байдуже до праці на Божій ниві?

А згадаймо, коли ми востаннє посправжньо жертвували для Бога і людей? Чи робота на себе не затьмарила наш розум так, що ми вже не маємо часу для Бога? Чи комп'ютер або телевізор не стали нашими богами? Чи не виділяємо ми чомусь набагато більше часу, аніж Богові?

Потрібно постійно перевіряти свій стан, розуміючи, що іноді чим довше ми з Богом, чим більше Він нас благословляє, тим більша небезпека охолонути і віддалитися від Нього.

Сергій Гула.

ЖИТТЯ У ТЕРПІННІ

Наше повсякденне життя вимагає постійного терпіння! А щоб бути терплячими, потрібно керуватися певними принципами

Ніколи не здавайся!

Ми живемо у важкі часи: навколо аморальність, руйнування шлюбів, хвороби, політична несправедливість. Якщо ще 2000 років тому апостол Іван говорив, що живе в останні часи, то ми, напевне, живемо в останні хвилини перед приходом Господа.

Так, це важкий час, але це час, в якому Господь покликав нас жити! І я щасливий, що живу саме в цей час, тому що чим важче тут, та землі, тим швидше прийде Господь!

Більше того, нам просто необхідно перестати плакати і жалітися, а натомість зодягтися у повну зброю Божу, якою Він нас забезпечує, і не здаватися в боротьбі за наших дітей, наші шлюби, нашу роботу, наше служіння!

Апостол Павло неодноразово звертає увагу на те, що і в останні дні перед приходом Господа християни будуть особливо потребувати витривалості і терпіння.

«Через це то й ми з того дня, як почули, не перестаємо молитися за вас та просити, щоб для пізнання волі Його були ви наповнені всякою мудрістю й розумом духовним, щоб ви поводитися належно щодо Господа в усякому догодженні, в усякому доброму ділі приносячи плід і зростаючи в пізнанні Бога, зміцнюючись усякою силою за могутністю слави Його для всякої витривалості й довготерпіння

з радістю, дякуючи Отцеві, що вчинив нас достойними участі в спадщині святих у світі, що визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина, в якому маємо відкуплення і прощення гріхів» (Кол. 1:9-14).

Будьмо твердими і витривалими до кінця!

У грецькій мові одне із значень слова «терпеливість» — «бути чимось вкритим». Отже, треба ховатися в Бозі, вкриватися Його милістю, із витривалістю долаючи всі труднощі.

«Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжим з терпеливістю до боротьби, яка перед нами» (Євр. 12:1).

Кожному з нас Бог дає пройти певну дорогу. На життєвій дорозі зустрічається багато труднощів, і деякі з них тривають роками (проблеми в шлюбі, виховання «важких» дітей, хвороби), але в усіх обставинах не можна здаватися, тому що найголовніше наше завдання — дійти до кінця і перемогти!

Якось на Олімпійських іграх один бігун посередині дороги впав і пошкодив коліно, але з дистанції не зійшов. Він добіг до фінішу, коли змагання закінчилися і нікого на трибунах вже не було. Коли його запитали, навіщо він продовжував бігти,

спортсмен відповів: «Моя країна послала мене не для того, щоб я почав забіг, а щоб я його закінчив».

Приклад цього спортсмена ще раз нагадує про те, що потрібно йти до кінця! Будьмо людьми, які готові завершити свій шлях до кінця, пам'ятаючи, що «у всьому нас тиснуть, та не потиснені ми, ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач. Переслідують нас, але ми не полишені; ми повалені, та не погублені» (2 Кор. 4:8-9).

«Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете» (Лк. 21:19). Без терпіння і витривалості християни духовно мертві. На жаль, є такі, які здалися і чекають, молячись, щоб їх Бог забрав, але вони ще не пройшли свою дорогу до кінця, не виконали повністю свого покликання.

Пам'ятайте, що «вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю» (Євр. 10:36).

Шукаймо сили в Господа і вчимося в Нього!

Як нам навчитися терпеливості? Особливим прикладом у цьому для нас є Ісус. Біблія говорить, що завдяки помазанню радості Він переміг болі й хрест. «А Бог терпеливості й покірності дасть вам бути однимудними між собою за Христом Ісусом» (Рим. 15:5). «Господь же нехай серця ваші спрямує на Божу любов та терпеливість Христову!» (2 Сол. 3:5).

Не біймося труднощів!

Терпінню ми вчимося посеред бід і труднощів. Подолання труднощів — це боротьба, в якій і народжується терпеливість, що змінює наш характер.

«Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає

терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали» (Як. 1:2-4).

Саме труднощі готують нас до останнього часу. Писання говорить, що завтра буде ще тяжче, ніж сьогодні, але завтра ти можеш бути сильнішим, ніж сьогодні. Розповідають, близько 150 років тому один корабель, на якому пливли християни, почав тонуть. Віруючі зняли свої рятувальні жилети і передали їх невірющим зі словами: «Вони нам не потрібні, тому що ми християни і ми готові померти».

Приймаймо труднощі з радістю і дякуймо Господу за все!

Написано: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість» (Як. 1:2-3). Нам потрібно вчитися навіть посеред великих труднощів прославляти Господа і дякувати за те, що Він працює над нами!

Будьмо прикладом терпіння для інших!

Бог кожному посилає певних людей для свідчення терпіння: «... мавши навколо себе велику таку хмару свідків» (Євр. 12:1). Можливо, ви проходите через випробування у стосунках з чоловіком, але коли в таких обставинах ваше серце наповнене радістю, ви стаєте живим свідченням для інших. А який приклад може подати людина, яка постійно жаліється і плаче?

Будьмо позитивним прикладом довготерпіння для всіх, хто поруч, а також для своїх дітей, готуючи їх до життєвої дороги.

Усім відома історія Йова, який втратив все, що тільки можна втратити: десятеро дітей, любов дружини, всіх друзів, багатство, здоров'я, репутацію. Але праведник не нарікав на Бога, а відповів: «Я вийшов нагий із утроби матері своєї і нагий повернувся туди, в землю! Господь дав — і Господь узяв... Нехай буде благословення Господнє Ім'я!» (Іов. 1:21).

Вороги терпіння

Гріх, який витісняє з нашого життя терпіння — це матеріалізм. Ісус сказав: «Ніхто двом панам служити не може — бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматися одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24).

Людина може бути успішною в матеріальному багатстві, але при цьому її духовне життя зазнає краху. Любов до грошей не раз руйнувала Тіло Христове, руйнувала як багатих, так і бідних людей. «А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загладу й загибель. Бо корень усього лихого — то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбилися від віри й поклали на себе великий страждання. Але ти, о Боже людино, утікай від такого, а женися за правдою, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю!» (1 Тим. 6:9-11).

Християни — вони як чайні пакетики: чим гарячіше середовище, тим краща заварка!

Можливо, світ хоче вас закопати, але завжди є вибір — здатися чи шукати вихід з важкої ситуації. Хай благословить нас Господь приймати правильне рішення!

Джим Сайсі.

Недооцінювати силу слова вкрай небезпечно, тому що «смерть та життя — у владі язика» (Прип. 18:21). За логікою біблійної мудрості, будь-яке лихослів'я веде до гріха і беззаконня. Тому благочестива людина буде прагнути до мудрості як у словах, так і у вчинках.

Сучасні вчені виявили вплив слів на здоров'я людини на молекулярному рівні, тоді як Слово Боже говорить про це вже не перше тисячоліття: «Приємні слова — щільниковий то мед, солодкий душі й лік на кості» (Прип. 16:24). Вміння говорити чисто і привабливо сприяє ефективному навчанню, оскільки «солодощ уст додає науки» (Прип. 16:21).

В яскравих Приповістях Соломона легко проглядається широкий спектр гріхів, пов'язаних з язиком: брехня, підступні речі, наклеп, веломовство, образи, чутки, лжесвідчення, сварливість, прокляття, лестощі і т. ін.

Під лихослів'ям мається на увазі мова, наповнена непристойними виразами і негідними словами. У мовознавстві до лихослів'я відносять, головним чином, дві форми нелітературної мови: жанр інвективу, тобто образливу, лайливу мову, і ненормативну лексику.

На сьогоднішній наявна криза масової культури мови. Зокрема, у російськомовному контексті яскравим свідченням цього є той факт, що матюками люди не стільки сваряться, скільки розмовляють.

«Не привчай свої уста до грубої неввічливості, бо при ній бувають гріховні слова» (Сираха 23:16,19). Ці актуальні настанови належать юдейському книжнику міжзаповітного періоду Ісусу, сину Сираховому, і є чудовим прикладом рабиністичної мудрості. В євангеліста Матвія і апостола Якова міститься немало ремінісценцій, запозичених з цієї книги.

Згаду, як якимось після свого навернення до Господа в одній мимовільній сварці я вилаявся. Мене ніби ошпарило окропом, але засердичив, а не зззовні. Стало дуже соромно, і насамперед перед тією Особистістю, що тепер

ВИТОНЧЕНІСТЬ ЛИХОСЛІВ'Я

«Замишляє лукавство язик твій, як та бритва нагострена...» (Пс. 52:4).

невідступно супроводжувала мене і наповнювала серце, народжене згори. Потрібно було каятися і засвоїти урок — ні собі, ні гріху я більше не належу.

Лихословити — означає зловливо і недобре відгукуватися про людей, недобррозичливо обговорювати чужі справи. У Законі Мойсея, перш за все, під жорстке табу підпадало лихослів'я батьків і начальників. «І хто проклинає батька свого чи свою матір, той конче буде забитий» (2 М. 21:17). «Бога не будеш лихословити, а начальника в народі твоїм не будеш проклинати» (2 М. 22:27).

Іноді змістом лихослів'я є правда чи напівправда, виказана з ціллю завдати шкоди опонентові. У цьому й полягає небезпека і витонченість гріха. Така тактика сатани (Іов. 1:9, 2:4-5; Об. 12:10). Так Шім'ї лихословив Давида (2 Сам. 16:5-18), і аналогічним чином юдейські релігійні лідери лихословили розп'ятого Христа (Мт. 27:39-44).

На жаль, в євангельському товаристві грубість і хамство нерідко прикриваються щирістю і безпосередністю. Ненависть до брата маскується під правдолюбство, осліплюючи свого чергового клієнта, роблячи з нього людиновбивцю, суддю, що вивергає ультиматуми і прокляття. Уявна перемога над зовнішніми брехнею і лестощами насправді незабаром виявляється внутрішнім триумфом гордині і самоправедності. Пам'ятаєте фінальну репліку з фільму «Адвокат диявола»: «Пиха для мене — найулюбленіший із гріхів».

Надання переваги витонченим гріхам над грубими пов'язане не з рівнем богопізнання, а лише з мірою духовного осліплення. У місіонерському протистоянні світським цінностям чи в жорстоких умовах інформаційної війни неможливо зберегти тверезість мислення, не оновлюючи своєї свідомості вічною істиною Святого Писання, не вникаючи в себе і в біблійне вчення.

Ісус Христос особливе місце у Своє-

му вченні відводить поясненню причин лихослів'я і відповідальності за нього. В Його Нагірній проповіді виголошуються умови Нового Заповіту, згідно з якими Божі вимоги щодо думок, слів і вчинків людей зростають. Під осуд тепер падають не лише вбивство, а й гнівні й образливі висловлювання на адресу іншої людини (Мт. 5:22).

Далі у відповідь на богозневагу фарисеїв Христос говорить: «Як ви можете мовити добре, будучи злі? Бо чим серце наповнене, те говорять уста... Кажу ж вам, що за кожне слово пуста, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо за слів своїх будеш виправданий і за слів своїх будеш засуджений» (Мт. 12:34, 36-37).

Часом людина повністю викриває себе не тільки у сварках з людьми, а навіть в розмові з Богом. Одного разу під час богослужіння мені довелося почути вельми красномовну фразу: «Господи, я йду за Тобою вже 30 років, і це Тобі не жарту, Господи!».

Неможливо позбутися проблеми лихослів'я якимись зовнішніми методиками і маніпуляціями. Для цього необхідна переміна внутрішньої сутності людини, її духовного і ментального стержня, а це супроводжується постійною роботою над собою. Господь забороняє не лише злі й обманливі слова, а й пусті, позбавлені смислу, такі, що не сприяють добру. Непотрібні слова швидко перестають бути нейтральними, оскільки в грішному світі вони стають провідниками гріха.

Апостол Павло, поглиблюючи тему відповідальності, говорить, що «... злоріки... Царства Божого не впадуть...» (1 Кор. 6:10). Засвоївши вчення Христа про народження згори, Павло застерігає християн від лихослів'я будь-якого роду, апелюючи до того, що інакше вони будуть ображати і вгадати Святого Духа у своїх серцях (Еф. 4:29-31). Як же це просто: не маєш що сказати без зла і з любов'ю — то мовчи! Але як же це складно...

Окрім того, апостол говорить, що для покликаних до святості Божої абсурдні і нерозумні розмови, а також безвідповідальні жарту — непристойні (див. Еф. 5:4). «Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як маєте кожному відповідати» (Кол. 4:6).

Найголовніша вимога до мови християнина зводиться до наявності духовного змісту, що несе Боже сприйняття і милосердя. При цьому повчання може подаватися в дотепній, яка легко запам'ятовується, манері. При такому поєднанні розмова просто не має шансів наповнитися пустотою і гидотою.

Гострота і сарказм бувають добрі в ролі приправи, але вони не годяться як основна страва. Підколювання і осудження — шлях дуже слизький. Саме цьому присвятив один зі своїх рубайв знаменитий перський поет і філософ Омар Хайям:

**Ти говориш про мене
наклеп дуже злий:
Я безбожник, п'яниця,
ледь не злодій лихий!
Я готовий сприйняти
ці твої слова.
Та чи гідний ти винести
вирок такий?**

Небезпека осуду полягає в вивисуванні над братом, що, у свою чергу, може відкрити дорогу всім іншим гріхам, навіть якщо вони здавалися давно подоланими. Антоній Великий попереджував: «Не лихослов брата твого, навіть якщо ти бачиш, що він зневажає всі заповіді. Інакше сам впадеш в руки ворогів твоїх».

Мова не йде про байдуже потурання гріху, мова про те лихослів'я, яке руйнівне за замовчуванням, бо позбавлене всякого конструктиву. «Коли я говорю... та любови не маю, — то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий!» (1 Кор. 13:1).

Багато людей недооцінюють це велике благословення Боже — молитву.

Згідно з останніми дослідженнями, під час молитви загальний стан здоров'я людини поліпшується: нормалізується тиск, минають болі голови і серця, припиняються спазми і т. д.

Коли людина тренує своє тіло, воно стає витривалішим, міцнішим і сильнішим, готовим витримати тяжкі навантаження. Так само можна зміцнювати свій дух, тренувати його за допомогою молитви, щоб ми були міцними в тяжких життєвих ситуаціях.

«Дух дійсного мужа виносить терпіння своє (хвороби, стреси, ситуації, життєві катастрофи), а духа пробитого хто піднесе?» (Прип. 18:14).

А якщо дух слабкий, нетренований, вразливий, то в життя приходять депресія, сум, захворювання психіки, нервової системи. Більшість недуг, як довела медицина, виникають на нервовому ґрунті. Маючи величезні біцепси і глибокі знання в тій чи іншій сфері, перед проблемами і випробуваннями людина

СИЛА МОЛИТВИ

виявляється немічною і безсилою, якщо її дух не натренований. Молитва — це зарядка для духа. Коли наш дух міцний, нас не зможуть зламати ніякі неприємності.

Чому ж молитва має такий великий вплив на наше життя? Кожній дитині необхідне спілкування з батьками для того, щоб навчитися правильно думати і поводитися в тих чи інших життєвих ситуаціях. Так само й ми, як діти свого Небесного Отця, потребуємо спілкування з Ним, розмови, навчання, настанов, щоб правильно рухатися і орієнтуватися в житті. Цей зв'язок, ці взаємостосунки Бога-Отця і дитини людина здійснює через молитву.

Молитва — це розмова людини з Богом. Бог створив нас для Себе, для спілкування з Ним, щоб любити, настановляти, вчити, дисциплінувати, виховувати, а також щоб просто насолоджуватися спілкуванням з нами.

Ми — Його діти, Його сім'я. Коли ми не молимося, не розмовляємо з Отцем — наше життя безцільне і пусте, позбавлене Божого смислу, суетне, повне гіркоти, поразок і розчарувань.

У часи життя Ісуса Христа на землі один з учнів бачив успіх, силу й владу в Його житті. І цей учень не попросив у Господа більше грошей, ковбаси, доброї роботи, затишного житла... Учень попросив найголовнішого, того, у чому був захований секрет успіху і процвітання Учителя. Учень сказав: «Господи, навчи нас молитися...» (Лк. 11:1).

Ісус відповів: «Коли молитесь, говоріть: «Отче наш (а це можливе лише за умови розуміння Бога як Отця, а себе — як Його дитини), що є на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє (це глибоке шанування і благоговіння), нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі (це повна довіра добрій волі Отця). Хліба нашого насущного дай нам сьогодні («хліб» — це те, у чому має матеріальну потребу кожна людина; «хлібом» називає Себе Ісус, і ми просимо Його присутності щодня; «хлібом» також є Слово Боже, яке розкриває нам бачення і плани для нашого життя). І прости нам борги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим (прощення дозволяє перебувати в стані миру, а лише в стані миру ми можемо чути голос

Божий і спілкуватися з Ним). І не введи нас у випробування (не дай полюбити похоті тіла і очей та гордість житейську), але визволи нас від лукавого (не допусти його до нас). Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки. Амінь» (Мт. 6:9-13).

Молитва — це провідник для приходу Божої волі на землю. Через молитву ми вивільнюємо дію сили і волі Божої для себе та інших людей. Бог вершить Свою волю на землі через молитви Своїх дітей. Молитва — це не лише прохання одної особи, це ще й відповідь Іншої.

Що потрібно, аби одержати відповідь на молитву?

Синівство. Це законна підстава просити і одержувати очікуване від Отця. Жодна дитина не сумнівається в тому, що батько хоче турбуватися про неї, слухати її і відповідати на прохання.

Постійність. Як і в будь-якій іншій справі, постійність завжди приносить результати. «Безперестанку моліться!», — пише апостол Павло в Першому посланні до солунян — і до нас.

Прохання в Ім'я Ісуса, завдяки Котрому ми стали законними дітьми Отця. «І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню» (Ів. 14:13).

Прохання згідно з волею Його, тобто прохання того, що відповідає моральним принципам і бажанням Отця.

Вдячність Богові за відповідь, за вирішення того, про що ми просимо ще до того, як ми побачимо цю відповідь. Так ми виявляємо Отцеві свою довіру і зміцнюємо віру в Нього.

Дуже важливий момент у молитві — стан нашого серця. Молитися потрібно, складаючи всього себе, а не просто повторюючи завчені слова.

Без щоденної молитви не буває регулярного спілкування. Нема спілкування — нема взаємовідносин, люди самі себе прирікають на сирітство, жалюгідне існування, крах і невдачі замість життя з подостатком у славі Отця. Отець чекає, а люди поспішають у зворотному напрямку — напрямку не благословень, а проблем.

Біблія відкриває, що не всі молитви Бог сприймає однаково. «Жертва безбожних — огида для Господа, а молитва невинних — Його уподоба» (Прип. 15:8). «Очі Господні на праведних, вуха ж Його — на їхній зойк» (Пс. 34:16).

Праведність — умова для почуття і задоволеності молитви. Наші діла і вчинки, якими б добрими вони не були, не можуть зробити нас праведними перед Богом-Отцем. Тільки через прийняття Його Сина Ісуса Христа, через Його відкупну жертву ми стаємо виправданими, праведними перед Отцем.

ВІРА І ВІДПОЧИНОК

В євангельських колах про розвагу і відпочинок зазвичай багато не говориться: віра, мовляв, — діло серйозне. Можливо, справа тут в дуалістичному підході, при якому служіння в церкві і християнське виховання в сім'ї як у домашній громаді — це і є справжнє духовне життя. Все інше — або щось необов'язкове, навіть шкідливе (хобі, відпочинок), або просто нудна необхідність для добування хліба насущного (кар'єра). Але проголошуваний з кафедри принцип «все життя — це служіння Богу» на практиці часто так і залишається пустою прокламацією.

Разом з тим Святе Писання немало говорить про проникнення віри людини в усі сфери її життя, про освячення всіх сторін нашого буття. «Тож коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, — усе на Божу славу робіть!» (1 Кор. 10:31).

Мова йде про речі, здавалося б, звичайні, повсякденні. Але від цього не менш важливі. Тому що справжнє обличчя людини проявляється саме в дрібницях або в той час, коли вона наодинці сама з собою. Зі своєю собою часу приходиться і відповідалість — як цей час правильно використати: «... не як немудрі... — дні бо лукаві!» (Еф. 5:15-16).

Необхідність відпочинку закріплена ще з часів створення світу — Сам Бог відпочиває на сьомий день, відпочиває не тому, що втомлюється чи змагає (Іс. 40:28), а тому, що хоче дати нам приклад правильного ставлення до праці — людині необхідний час, щоб відволіктися від повсякденності і більше спілкуватися — з Господом, з церквою, близькими й далекими.

Не секрет, що чимало сімей відчувають труднощі чи перебувають на межі розвалу саме через недостатню увагу подружжя одне до одного чи до дітей. Вільний час і відпочинок можна використати як можливість побути разом, щиро поговорити, пережити приємні моменти, які потім будуть згадуватися і через десятиліття.

Відпочинок — це, безумовно, і час радості. Причому радість ця бере початок в щирому бажанні поклонятися Богові і

прославляти Його за дивні діла в нашому житті. Недаремно Сам Господь встановлює для Свого народу часи святкування, даючи повеління — «радійте» (5 М. 16:9-12), а Давид радіє Господеві на постелі своїй в часи сторож нічних (Пс. 63:7).

Захоплюватися творінням найкраще де-небудь на природі чи в якомусь гарному місці. Зрозуміло, у всіх різні фінансові можливості, але дозволити собі виїхати на природу з сім'єю і друзями може, напевне, кожен.

Читаючи Писання, можна також побачити, що відпочинок чи свято — це ще і, як би дивно це не звучало для когось, час напоумлення і роздумів над Божим об'явленням. Недаремно вищезгадані святкування в народі Божому супроводжувалися принесенням жертв за гріхи народу в цілому і кожного зокрема. Христос часто вибирав час відпочинку — весілля в Кані Галілейській, трапези з учнями чи з тими, що запрошували Його у свої дома, щоб явити чудо чи надати слухачам той чи інший духовний урок.

Таким чином, саме час відпочинку може стати найбільшим духовним благословенням. Зрозуміло, за умови поміркованості — в їжі, витраті грошей, розвагах.

Ну і звичайно, непогано би пам'ятати, що ми відпочиваємо, щоб потім успішніше і ефективніше працювати. Інакше тоді це корисне діло перетворюється на лівий бездіяльність.

Антон Лебедєв.

ВИВІДУВАЧІ ЗАЙВИ

«І промовив Господь до Мойсея, говорячи: «Пошли людей, і вони розвідають ханаанський Край, що Я даю Ізраїлевим синам; пошлете по одному чоловікові від племені своїх батьків, кожного начальника в них». І послав їх Мойсей з пустині Паран за Господнім наказом. Усі вони мужі достойні, — вони голови Ізраїлевих синів» (3 М. 13:1-3).

Це історія про вивідувачів, які повинні були оглянути землю ханаанську, обіцяну Богом. Мойсей вчинив так, як сказав йому Бог. Але порівняємо наведений уривок з Книги Чисел із текстом із Повторення Закону: «І ми рушили з Хориву та й перейшли цю велику й страшну пустиню, що бачили ви, дорогою до гори амореянина, як наказав нам Господь, Бог наш, і ми прийшли аж до Кадеш-Барнеа. І сказав я до вас: «Прийшли ви до Аморецької гори, що Господь, Бог наш, дає нам. Ось Господь, Бог твій, віддає тобі цей Край. Увійди, заволодіть, як говорив був тобі Господь, Бог батьків твоїх. Не бійся й не лякайся!». А ви всі підійшли до мене та й сказали: «Пошлімо мужів перед собою і нехай вони вислідять нам той Край, та нехай принесуть нам відомість про дорогу, що нею підемо, та про міста, куди ввійдемо» (5 М. 1:19-22).

Сам народ просить Мойсея відправити вивідувачів для дослідження землі. Бог знав думки Свого народу, знав їх духовний стан, віру. Він бачив їх зсередини, тому й дозволив відправити вивідувачів.

Чи потребує віра «вивідувачів»? Для чого народ просив, щоб вивідувачі оглянули землю? Бог розповів усе, що їм потрібно було знати про Ханаан. Це була земля добра, потоки вод, пшениця і ячмінь, — вдосталь хліба, ні в чому немає нестачі. Якби їх віра була в порядку, якби вони відчували потребу в Бозі, Він заспокоїв би їх, забрав би страх з їх сердець. Бог Сам засвідчив про Обітовану землю, Він знав кожний її сантиметр, але цього

було недостатньо для народу. Вони послають людей, щоб перевірити те, що сказав Бог.

Господь, бачачи їх думки, звелів послати вивідувачів. Це було наслідком внутрішнього стану Ізраїлю. Бог дав подібне повеління, коли Ізраїль захотів мати царя, як у інших народів. Вони втомилися підкорятися невидимій руці Бога і хотіли бачити керівником людину. Бог дозволив, хоч це не було Його волею.

План послання вивідувачів був плодом невірства. Невже простий смертний краще знає про землю, про яку вже сказав Бог? Бог вже дав їй, їй потрібно було тільки завоювати. Для справжнього віруючого досить лише одного Божого слова, йому не потрібні вивідувачі, не потрібні перевірки. Людина віри не ставить під сумнів слово Живого Бога. Наскільки ми прислухаємося до Слова Божого, наскільки виконуємо його?

Бог воліє, щоб ми виконували те, що Він говорить. Але Ізраїль так не думав. «І пішли вони на південь, і прибули аж до Хеврону, а там були Ахіман, Шешай та Талмай, нащадки велетня. А Хеврон був збудований за сім літ перед Цоаном єгипетським. І прибули вони аж до долини Ешколу, і витяли там галузку з одним гроном винограду, і вдвох понесли його на жердині; також узяти із гранатів та з фіг. Те місце назвали: Нахал-Ешкол, через те гроно, що Ізраїлеві сини витяли були там. І вернулися вони з розвідки того Краю по сорока днях. І пішли, і прийшли вони до Мойсея й до Аарона та до всієї громади Ізраїлевих синів, до пустині Паран, до Кадешу, і здали справу їм та всій тій громаді, і показали плід того Краю. І вони розповіли йому та й сказали: «Прибули ми до Краю, куди ти послав був нас, — а він тече молоком та ме-

дом, а оце плід його!» (3 М. 13:22-28).

Вивідувачі засвідчили, що та земля справді тече молоком і медом, вони підтвердили слова Господа. За 40 днів вони повинні були прийти до висновку — Божя рука сильна, щоб вести Ізраїль в ту землю. Але цього не сталося. Вивідувачі не керувалися вірою, сумніви оволоділи їх серцями.

Це була помилка народу, вони не повинні були відправляти розвідників, щоб дослідити ту землю. Вивідувачі не переконали народ, не підбадьорили, навпаки, підірвали віру. Вони бачили велетнів, укріплені міста, але не побачили там Самого Бога.

Якщо не маєш віри — завжди бачиш нездоланні труднощі. Віра бачить більше, ніж сьогоднішні обставини. Бог вищий за всіх високих, Він сильніший за найсильніших. Підніми над обставинами, подивися на Бога, не звертай уваги на труднощі й перешкоди. Віра спирається на Господа. Написано, що багатьма скорботами належить увійти в Царство Небесне. Без нічого в нього не ввійдеш. Якщо в житті все дуже легко, можливо, ти йдеш не туди? Віра повинна бути живою, як у Калева.

«І пустили вони між Ізраїлевими синами злу вістку про той Край, що розвідали його, говорячи: «Той Край, що ми перейшли по ньому, щоб розвідати його, це край, який поїдає своїх мешканців. А весь той народ, що ми бачили в ньому, люди високи на зріст. І там ми бачили велетнів, синів Енака, з роду велетнів, і були ми в своїх очах немов та сарана, і такими були ми і в їхніх очах» (3 М. 13:32-33).

Десять із 12 вивідувачів дивилися на Обітовану землю фізичними очима. Вони бачили не Бога, а перешкоди, в їхніх серцях панували страх і невірство. І це невірство вони поширювали серед народу.

Коли в життя приходять невірство, людина не може бачити Бога. Але для Бога немає укріплених міст, не існує могутніх велетнів. Бог відкрив нам дорогу до Себе через жертву Свого Сина Ісуса Христа. Це нова й жива дорога. Лише жива віра допровадить нас до неба. Якби ж труднощі не зустрічалися в нашому житті, Бог дасть сили здолати їх.

Андрій Павлов.

№ 10 (121) Виходить щомісяця
ЖОВТЕНЬ 2014 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726